

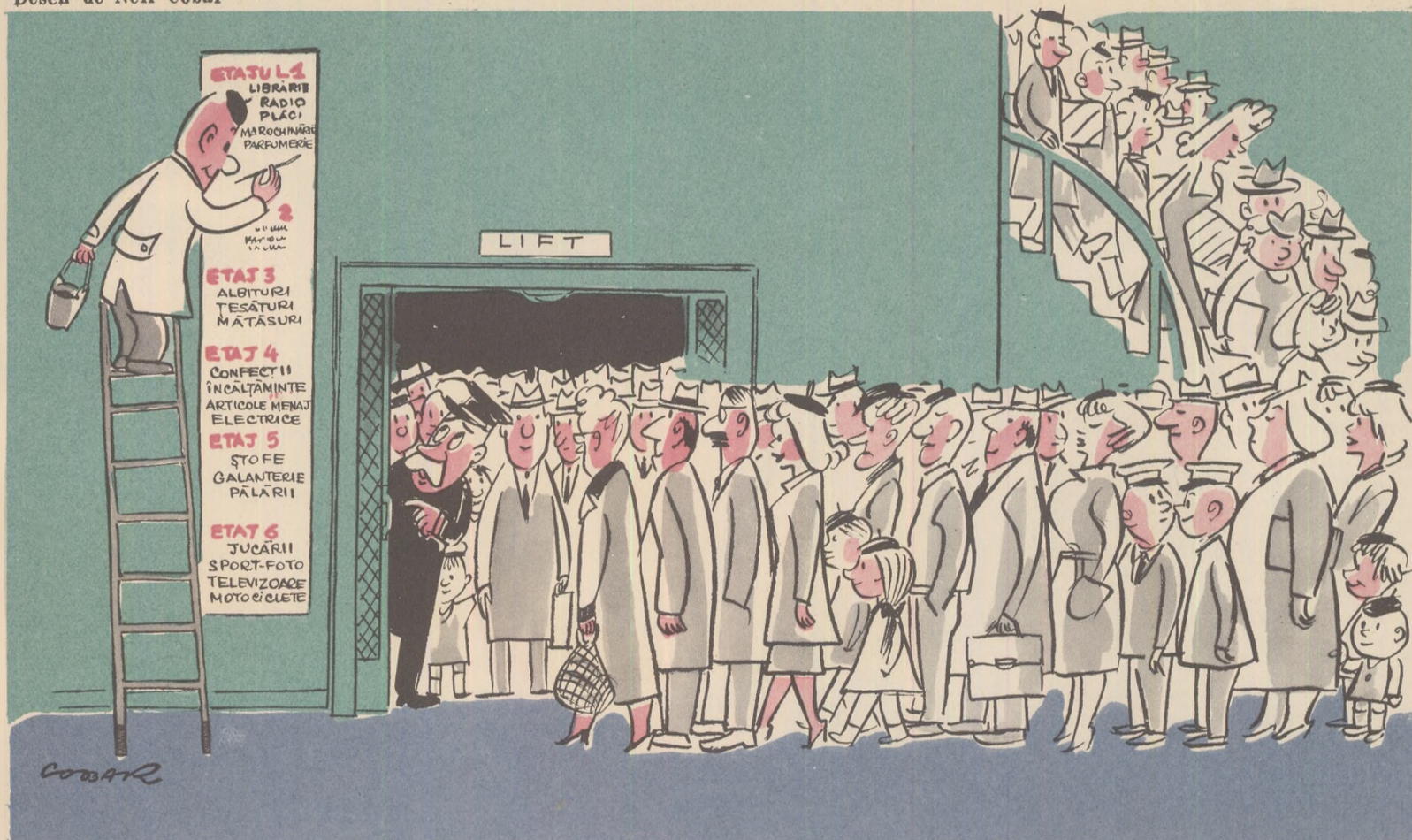
Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

esen de Val Munteanu

1 MAI 1959: DEMONSTRAȚIE ÎN COSMOS

ur z i c a

ANUL XI — Nr. 8 • 30 APRILIE 1959 • 16 PAGINI (50 LEI)

LIFTIERUL: — Așa nu mai mergel Dacă d-ta adaugi acolo noi și noi articole, cum să mai fac eu față cu un singur lift?

ÎN CINSTEA LUI 1 MAI

Ce te uiți așa la mine, tovarășe umorist? Te gîndești probabil: mamă, mamă, ce mai personaj negativ e și ăsta! Un birocrat tipic! Mă rog, mînecuțe de lustrină am? Am! Ochelari pe nas am? Am! Mustața căzută, îngălbenită de tutun, creion după ureche, dosare vraf pe masă am? Am! Ce mai, tocmai bun să mă arzi cu o epigramă sau cu un cîntecel satiric sau chiar cu o piesuliță într-un act, în care arhivarul Pompilian — că așa mă cheamă — tipic birocratic, „Pompilian“, se pune de-a curmezișul progresului. Că se caută asemenea piese. Ți-ar juca-o în toate căminele. Îți dau și un titlu formidabil: „Vino mîine“! Ce zici? Ai dat lovitură! Mai ales acum în preajma lui 1 Mai. Ai și construit conflictul, nu? În întreprinderea noastră toată lumea caută să se evidențieze cu ceva. Unii dau mai multe produse, alții își măresc contul personal de economii, muncitori, tehnicieni, funcționari, toți caută să cinstească într-un fel această zi. Și în mijlocul acestei lumi noi, o umbră neagră se învîrte de colo pînă colo, fără rost. Este arhivarul Pompilian cu hîrtoagele lui prăfuite. Ce să te mai gîndești? Mai clar nici că se poate! Acum știi ce-ar trebui să faci? Să te dai mai aproape de mine și cu un zîmbet superior să te prefaci că nu înțelegi rolul meu nefast. Să-mi pui cu aer naiv niște întrebări, iar eu cu răspunsurile mele să-mi dau în petic. În felul ăsta îți faci fișa personajului negativ. Pe urmă să-mi pui niște întrebări de incuietoare. De pildă: cum înțeleg eu să întîmpin ziua de 1 Mai? Și eu, ca să fiu în rol, o să dau din cap morocănos și o să mormăi niște cuvinte neinteligibile, ridicînd din umeri. Nu? Ei, dar ce-ar fi dacă te-aș lua cam așa: Ce ai, stimabile, cu mînecuțele mele de lustrină? La mine în arhivă e praf, că-s multe dosare. Și nu-i păcat să dau gata bunătate de haină?

Ce, de material de protecție n-ai auzit? Mînecuțele mele spun „vino mîine“? Așa că nu te apina de ele, că nu ți-au făcut nimic. Își fac treaba cum nu se poate mai bine. Sau ce ți-a cășunat pe ochelarii mei fără hulube? Au niște sticle faine, i-am căpătat prin sindicat acum cîțiva ani, și mă slujesc strașnic de ei. De ce nu i-am luat cu hulube ca toată lumea? Uite așa am avut eu poftă! Fiindcă am constatat că îmi stă bine cu ochelari pince-nez! Sînt șic! Așa spune și nevastă-mea: că am un aer plin de prestață cu pince-nez! Te deranjează cu ceva? A, poate te deranjează mustața îngălbenită de tutun? Mă rog! Fumez de 30 de ani și scot fumul pe nas. Așa-mi place! Unii fac colaci din fum, alții plescăie din buze! Eu îl dau afară pe nas! Că doar n-ai vrea să-mi pun niște filtre în nări. Așadar lasă-mi mustața în pace, că nu-i „tipică“! Dar parcă ai vrut să-mi pui o întrebare de incuietoare, nu? Cum înțeleg să-l întîmpin pe 1 Mai, sau cam așa! Să-ți spun drept, eu întrecere în cinstea lui 1 Mai n-am cu cine face, că-s singur acolo. Nici nu trebuie mai mulți. Dar ai face bine să dai o raită prin arhivă. Nu ți-ar strica deloc. Nu vreau să mă laud, dar în trei minute îți dau orice dosar poștești matale, în legătură cu orice treabă din întreprinderea noastră. Și dacă mă pui la ambiție, ți-l dau în două minute. Păi, stai puțin pe-aici, și ai să-l auzi pe Tănase de la „tehnic“: „Nea Pompilian, ia dă-mi dosarul cu selectoarele“! Țac-pac și, în două minute, hai să zic în trei, il are. Sau îl auzi pe Iliescu de la administrativ: „Nea Pompiliane, îmi trebuie dosarul cu achiziția mașinilor de tocat din „56“. Ca fulgerul îl aduc pe masă, legat, cu hîrțile în ordine cronologică și numerotate. Iar zîmbești „disimulat“! Ai găsit încă un subiect:

Arhivarul care se crede buricul pămîntului! Asta merge ca fabulă! Ai și titlul: „Arhivarul și dosarul“. Îți dau și morala:

*Dosarul face arhivarul
Și nu arhivarul dosarul...*

Grozavă, nu? Dar ce-am făcut ceva special în cinstea lui 1 Mai? Cu asta mă dai gata, nu-i așa? Stai să-ți mai spun o chestie! La noi în fabrică se ambala marfa în saci de hîrtie, și sacii se legau cu sfoară. Într-o zi s-a trezit un isteț, unul Staicu de la expediție, care a făcut o mașinuță de capsat sacii. Și uite că nu se mai legau sacii cu sfoară. Costă de zece ori mai puțin cu capsatul, și mergea de zece ori mai repede. Și am rămas cu 3 000 kg sfoară în magazie pe care nu mai aveam la ce s-o întrebuițăm. Fișa de inventar stă la mine în arhivă și mă tot uitam zilele trecute la ea. Ia te uită, îmi ziceam, 3 000 kg sfoară stă de pomană și cine știe cine are nevoie de ea. Și ce crezi că mi-a venit în capul ăsta „tipic“ de birocrat? De cîte ori Vișan de la vînzări îmi cerea cîte un dosar, îi băgam în cartoane și fișa sforii. Prima oară mi-a spus: „Te-ai ramolit, nea Pompiliane! Eu îți cer dosarul cu «Agro-Export» și d-ta îmi bagi nu știu ce cu sfoară!“ Eu am tăcut, dar cînd mi-a cerut dosarul cu achizițiile de la Centrocoop, iar i-am băgat în el fișa cu sfoara. De data asta Vișan n-a mai făcut haz. A luat fișa, s-a uitat la ea, s-a uitat la mine, pe urmă a zîmbit: „Șmecher mai ești, nea Pompiliane! Te știe supra-normativul de sfoară? Să-l dăm, dacă vrei matale!“ Și așa s-a vîndut sfoara. Termen de livrare: 30 aprilie! Ajun de 1 Mai! Ei? Stai, unde fugi, tovarășe gazetar? Ai uitat picusul! Și fișa de personaj! Nici fabula n-o mai faci? Neserioși, dom'le, umoriștii ăștia!

RADU STĂNESCU

UN „SPECIALIST” ÎN 1 MAI

1 mai 195...

*Păi să mă-ntrebe dumnealor pe mine
Ce reprezintă ziua de-ntii Mai,
Doar o primeam pe vremuri cu alai
Și-o-ntîmpinam așa „cum se cuvine”.*

*Aveam noi, comisarii șefi, poruncă
Să procedăm, mă rog, în consecință
Și-atunci munceam din greu... Într-o privință
Sărbătoream această zi prin muncă:*

*Descinderi, declarații prin viu grai,
Anchete strînse, confruntări la rece...
Sînt sigur că prin cap nici nu vă trece
Ce-nseamnă să muncești pentru-ntii Mai.*

*Nici nu puteai adesea să reziiți
La treaba asta grea, din cale-afară
Scoteam mai iute spirt din apă chioară
Decît o vorbă de la comuniști.*

*Și totuși cîștigasem bani, prestață
Și nume-n specialitatea mea
(Manifestații, greve)... Se spunea
Că-s cel mai tare șef din Siguranță.*

*Din cînd în cînd mă prjolește dorul
De amintiri ce nu se mai pot stînge
Și mă gîndesc c-am fi putut învinge
De-am fi băgat la beci întreg poporul.*

MIRCEA PAVELESCU

Tot mai multe comune sînt
în întregime colectivizate.

Desen de A. Clenclu

— Ziceai, tată, că în satul ăsta, o să-mi arăți ceva ce nu se mai vede pe la noi prin comună?
— Dal Uite un... individual!

VITRINA CU MODELE

Tov. Mocea Vasile, prim oțelar la oțelăria Siemens-Martin, de la Combinatul metalurgic Reșița, aplică metoda Matulineț și elaborează șarje rapide în 5 ore și 30 minute.

*E-o metodă ce-ți deschide
Cale largă spre succes.
Pentru șarjele rapide
Te felicităm... expres!*

Tov. Nicolae Simion, tractorist la G. A. S. Ivănești, regiunea București, lucrează singur 200 ha, iar anul trecut a scăzut prețul de cost pe tona de grâu cu 165 lei.

*Tu nu lucrezi de azi pe mline
Și nu scapi nici un amănunt,
De-aceea nu scoți numai pline
Ci, cum vedem... pline cu unt!*

Tov. Sandor Andrei, fost muncitor, este astăzi inginer șef la fabrica de mezeluri „Mistrețul”.

*Îți doresc succes mereu
Și la toate mesele
Vreau cu mare poftă, eu
Să-ți mîncînc succesele!*

Tov. Steliana Manțu, medic la Policlinica RAHOVA din București, este fruntașă în munca sanitară.

*Eu sînt mic, tu mă faci mare
Eu sînt slab, tu mă faci tare
Și de mă iei așa din față
Eu sănătos și tu fruntașă.*

Tov. Banu Ștefania este brigadieră fruntașă la „Filatura rotmină de bumbac” și lucrează pe plan.

*Vreau, la joc de-ți chemi vecinii
Să-ți serbeze fruntășia,
Ei cu Banul Mărăcine,
Eu cu Banu Ștefania!*

Tov. Dragomir Dumitru, minier brigadier la Exploatarea minieră Doicești (Trustul Muntenia) este fruntaș în muncă de cinci ani și realizează planul în medie cu 116 la sută.

*Nu e anul nou, dar ție
Din armata de titani
Cu cinci ani de fruntășie
Îți pot spune: La mulți ani!*

Tovărășele din brigada de bună deserviro din magazinul nr. 5 (O.C.L. Prod. Ind. raioanele Sta-lin și Grivița Roșie), în frunte cu Galin Jeni, au îndeplinit planul pe 1958 cu 135%.

*Vă spun tovarășe: Noroc!
Și, pentru că ați fost atente,
Vă mulțumesc pe sortimente
Și-apoi vă felicit în stoc!*

Inginerul agronom Iosif Richter, șeful secției ABDRID, G.A.S. Carei, regiunea Baia Mare, a obținut în secția sa 8 000 kg porumb știuleți la hectar.

*Recolta astfel se cîștigă
Muncind mereu așa ca tine.
Ai pus-o tu de mămăligă,
Dar cum vedem, ai pus-o bine!*

Tov. Voicu Tănase, de la Atelierele Navale „Viitorul” din Brăila, e un corespondent foarte activ al „Urzicii”.

*Correspondentul nostru știe
De ce atît de mult ne scrie.
El muncii îi mărește sporul
Și își ajută... „Viitorul”!*

Tov. Constantinescu Marin, profesor și director adjunct la Scoala medie mixtă nr. 1 „N. Bălcescu” din București, este fruntaș în învățămînt.

*Îți urez cînd îi vei trece
Pe elevi, să te întreci.
Ei să aibă numai zece,
Noi s-avem ca tine zece!*

Tov. Lazăr Captar, mulgător la G.A.S. Dragalina, regiunea București, a obținut cite 3 000 litri lapte de la fiecare vacă furajată.

*Fiindcă el le furajează
Le-ngrijește zi și noapte
Pot și eu (că nu contează)
Să mă... furajez cu lapte.*

CORRESPONDENȚĂ ADRESATĂ „URZICII“ DE „ZIUA PRESEI“

*Iubita mea de șaisprezece pagini
cu un tiraj întreg de-admiratori,
cu versuri aplecate spre imagini,
și schițe cu satiră și umor.*

*Îți scriu, desigur, nu întâia oară.
Dar astăzi, oricum, e ziua ta
și m-am gândit că nu pot absenta
de la-năltirea noastră bilunară.*

*Te felicit în mii de exemplare,
în consacratul stil epistolar
exercitat cu multă-ndemnare
chiar și de unii umoriști mai mari.*

*E mult de când aceștia te lăsară
și au plecat în lume, superiori,
să șteargă pata asta de umor
de pe cariera lor, pur literară.*

*Dar tu, în colțul tău modest rămasă,
ca un soldat mereu la datorie,
vei fi mai tânără și mai frumoasă!
(... asta depinde de tipografie...)*

*Eu însă te aștept cu-același dor,
iubita mea de șaisprezece pagini,
cu versuri aplecate spre imagini
și schițe cu satiră și umor...*

AUREL STORIN

PROFESORUL: — Te felicit, ai terminat examenele având la toate materiile 10...

D E R I S U L L U M I I !

În 1956, „Urzica“ a trimis Sfatului popular al raionului Tg. Jiu o sezișare în legătură cu îngrijitorul de vite Dădălău, din comuna Pinoasa. Scria acolo multe. Mai întâi, că Dădălău umblă teleleu și nu-și vede de treabă. Al doilea, că e șperțar. Al treilea, că e coșcar. Al patrulea, că vitele stau neîngrijite, al cincilea că stau nemincate, al șaselea că stau nebăute, pentru că dînsul e mereu băut.

Sezișarea „Urzicii“ a încăput pe mîna inginerului Gugu, zootehnistul șef, și l-a prins în bună dispoziție. Și-a zis:

— Bietul Dădălău! Ce se leagă „Urzica“ de el? De ce calomniază un om cumsecade? De ce-mi terfelește un băiat de treabă? Ia să-l scap eu din mîna „Urzicii“!

Și ne-a redactat un răspuns, cam în felul următor:

Către „Urzica“ — București. La adresa voastră numărul..., vă răspundem cu adresa noastră numărul... Mai întâi, nu e adevărat că Dădălău umblă teleleu. Al doilea, nu e adevărat că e șperțar. Al treilea, nu e adevărat că e coșcar. Al patrulea, nu e adevărat că vitele stau nemincate. Al cincilea, nu e adevărat că stau neîngrijite și, al șaselea, nu e adevărat că Dădălău umblă băut. Deci, nimic nu-i adevărat. Stampilat și semnat: inginerul Gugu și șeful secției agricole.

A trecut 1956 și a venit 1957. A trecut 1957 și a venit 1958. A trecut 1958 și a venit 1959. Și, deodată, inginerului Gugu i-a trecut buna dispoziție și i-a venit proasta dispoziție. Și asta mai ales

cînd i-am adus noi aminte de cazul Dădălău. Și și-a zis:

— Ce mi-a trebuit să-l iau în spinare și să-l apăr? De ce să apăr o pramatie? De ce să iau în spinare un pierde-vară? Bine face „Urzica“, dacă se ia de el!

Și ne-a trimis numaidecît un fel de... erată la răspuns, redactată cam în termenii următori:

Către „Urzica“ — București. La adresa voastră numărul..., vă răspundem cu adresa noastră numărul... Mai întâi, să știți că e adevărat că Dădălău umblă teleleu, ceea ce noi am știut de la început și chiar am vrut să-l sancționăm. Al doilea, e adevărat că a fost și este șperțar. Al treilea, e adevărat că a fost și este bețiv. Al patrulea, al cincilea, al șaselea, e adevărat că tot ce ați aflat cînd v-am comunicat că nu-i adevărat, era adevărat. Stampilat și semnat: tot inginerul Gugu și șeful secției agricole.

Vasăzică, în momentul de față, e clar: se poate scrie în revistă că Dădălău e vinovat. Dar ce ne facem dacă, peste un an, sau poate doi, inginerul Gugu se răzgîndește și, într-un moment de bună dispoziție, ne scrie că, de fapt, nu e adevărat că ar fi adevărat ceea ce ne scrisese că nu-i adevărat, cînd l-am întrebat prima oară dacă e adevărat?! Dacă ar fi după tovarășul Gugu, atunci ar trebui să trimitem și noi cititorilor noștri cite... o erată.

Numai că noi nu sîntem inginerul Gugu. Nu putem umbla cu asemenea... gugu-manii!

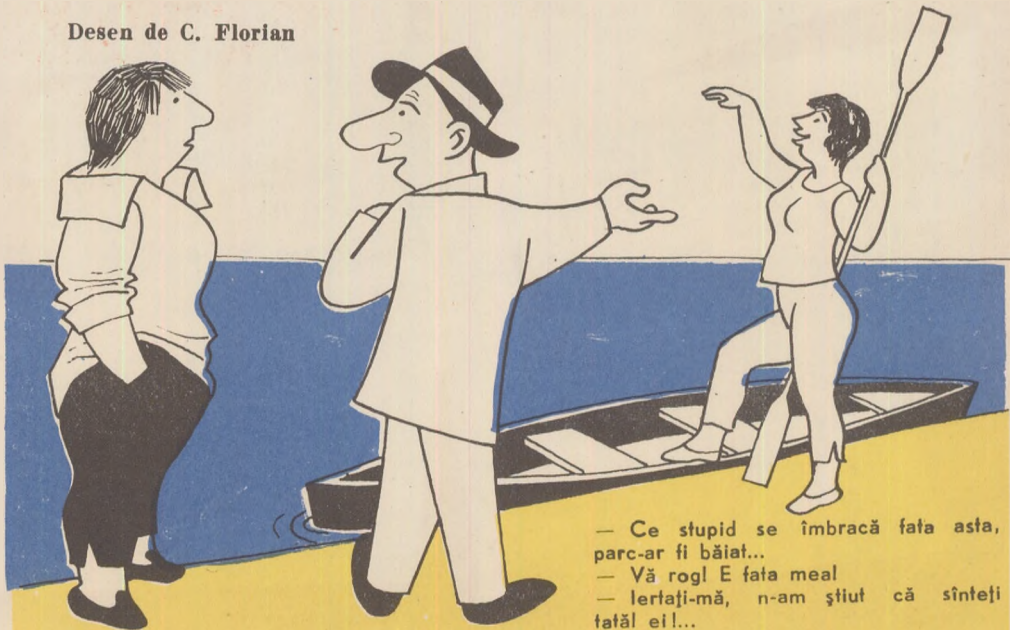
V. P.

ȘEFUL ȘANTIERULUI: — Să ne trăiești, tovarășe student; ai terminat munca patriotică, depășind planul cu 10%...

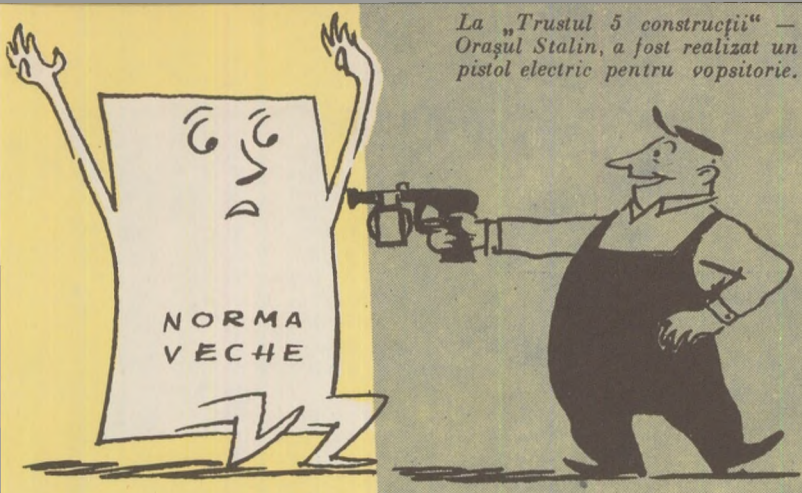
Desen de Viorel Emil

Desen de C. Florian

— Ce stupid se îmbracă fata asta, parc-ar fi băiat...
— Vă rog! E fata mea!
— Iertați-mă, n-am știut că sînteți tatăl ei!...

La „Trustul 5 construcții” — Orașul Stalin, a fost realizat un pistol electric pentru vopsitorie.

NORMA VECHÉ: — Mă predau!

Uzina „Progresul” — Brăila a realizat escavatorul pe pneuri.

— O să mă îmbolnăvesc de inimă. De câte ori aud o mașină, cred că vine un escavator!

Fabricile de ciorapi au produs recent ciorapi su praelastici.

— Ionel, adu repede ciorapii lui tăticu că întârzie la serviciu!

Fabrica „Ambalajul metalic” din Timișoara produce jucării mecanice.

— Uite o întreprindere care a făcut bine că a privit problemele în mod mecanic.

Fabrica „Fiola” din București a produs „Gerovital — H₃” după rețeta tov. prof. Dr. Aslan, utilizat în tratamentul formelor de îmbătrânire.

Bucurați-vă, CĂ AVEȚI DE CE

Desene de A. Poch realizate pe realizări

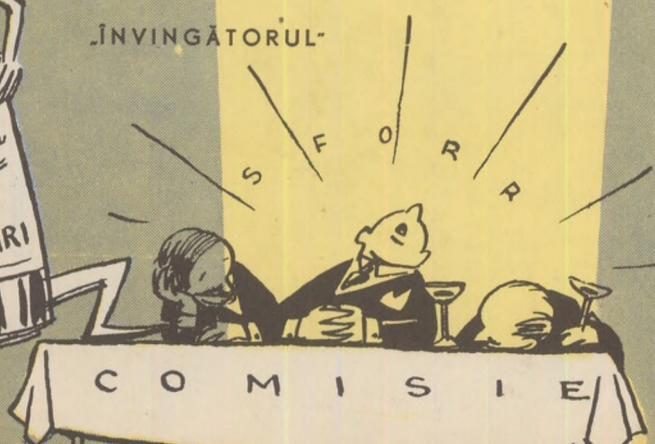
Tractorul „UTOS — 27”, creat de uzinele „Ernst Thälmann” este mult mai ușor decât predecesorul său „UTOS — 2”, în timp ce puterea motorului a crescut cu 8 cai.

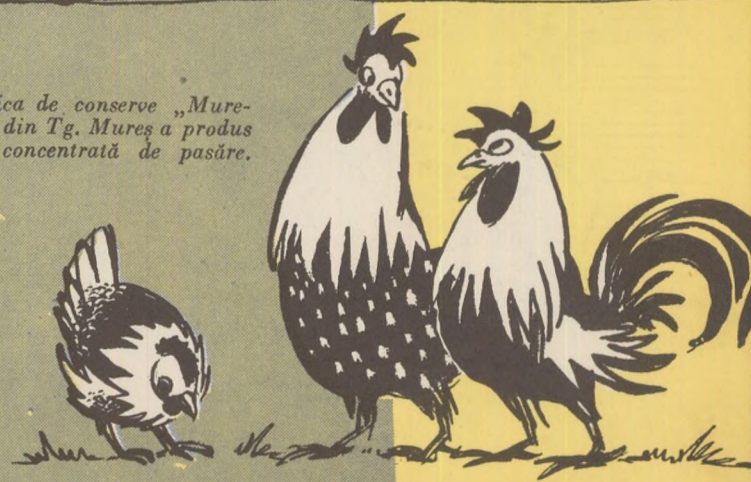
— Închipuiți-vă ce înghesuală trebuie să fie acolo...

Vinul Grasă-Cotnari a obținut la concursurile de la Lubliana și Budapesta 4 medalii

„INVINGĂTORUL”

Fabrica de conserve „Mureșeni” din Tg. Mureș a produs supă concentrată de pasăre.

— Bătrână, bătrână, dar face supă bună... — Oricum ar fi, nu se compară cu supa produsă de fabrică.

AMALGAM DE PRIMĂVARĂ

În Cișmigiu

— Frumoasă melodie ai compus, tovarășe compozitor...

— Nu-i de mirare! M-am inspirat în Cișmigiu. Am stat pe o bancă, alături de doi îndrăgostiți!...

— Nu vreau să te jignesc, dar melodia asta mi se pare puțin furată, tovarășe compozitor...

— Nu-i de mirare. M-am inspirat în Cișmigiu. Am stat pe o bancă alături de Ilie gestionarul...

IONEL: Tăticul meu e chihist.

GIGEL: De unde știi?...

IONEL: Mămica spunea că la fabrică el lucrează cu chimicale.

GIGEL: Tăticul meu e artist.

SÂNDEL: De unde știi?

GIGEL: Mămica spunea că în fiecare seară joacă pe scenă.

SÂNDEL: Tăticul meu e motocicletă!

IONEL: De unde știi?

SÂNDEL: Mămica spunea că dacă mai întârzie când vine acasă de la serviciu, pune șaua pe el și-l bagă în viteză!...

Ce așteaptă de la luna mai:

UN NATURALIST: zefirul de mai;

UN INDRĂGOSTIT: seninul de mai;

UN CHEFLIU: pelinul de mai...

El, ea și trandafirul

La 20 de ani: Ce trandafir minunat, îngerașul meu! Petale fine, dar nu chiar ca obrazul tău. Da!

La 30 de ani: Frumos trandafir, draga mea. Petalele aduc întruiva cu obrazul tău. Mda...

La 40 de ani: Interesant trandafir, Adelo. Petalele astea îmi amintesc de obrazul tău. Mde...

La 45 de ani: Uite un trandafir, nevasto. Petalele astea îmi amintesc de peltea grozavă de trandafiri ai făcut anul trecut. Da...

La 50 de ani: Ce trandafir caraghios, tu. Petalele astea nu-mi amintesc nimic, dar spiniile de pe tulpină îmi amintesc de neamurile tale. Da, da.

La 65 de ani: Ce trandafir minunat. Petalele astea îmi amintesc de ea, de obrazul ei, de dulceața ei de trandafiri... Da... da... da...

La 70 de ani: **TRANDAFIRUL:** Petalele astea, cu lacrimi de rouă pe ele, îmi amintesc de cei doi tinerei îndrăgostiți de acum 50 de ani, de cei doi certăreți de acum 20 de ani, de cei doi bătrâni îndrăgostiți de acum 10 ani...

I. Av.

L A C I R C

Rumoare... Animație...
Un triplu salt executat sus sub cupolă de pe trapezul cel mai 'nalt face senzație și e-ndelung aplaudat.
O dansatoare spaniolă născută, după cum se spune, pe malul lui Guadalquivir (nu-i cred pe cei care susțin c-ar fi nepoata lui Zamfir din Turnu Severin!) dansează cu distincțiune acompaniată de banjo un bolero.
Deodată totul pare că se schimbă, luminile se sting încet, încet... un proiector curios își plimbă într-o privire circulară un ochi cercetător prin staluri... discret un pian și o vioară atacă lin „Barca pe valuri“...
Și iată că apare el, un frac (ținută de rigoare!) ochi cu sclipiri ca de oțel, o floare,

pată albă pe rever, turbanul cu egretă, și (se-nțelege) o baghe'tă. Mister!... Mister!... Mister!... E marele fahir oriental a-toate-știutorul care citește-n globul de cristal viitorul.
El orice taină o desface, nimic nu-i poate fi ascuns, dezleagă când și cum îi place misterele de nepătruns. Și totuși astăzi nu-i ca-n orice zi, nu este el cel de-altădată are o privire stranie, ciudată și tot șoptește-ntr-una: „Unde-or fi?“
În pauză maestrul furios mi-a explicat din care cauză e-atît de tulburat.
„Aveam și eu vreo cinci sute de lei și nu știu ce-am făcut cu ei. I-am căutat dar nu-s și nu-s. Zău dacă știu unde i-am pus! și-a adăugat: „Oj, ce zezec!“
Mai bine-i depuneam la CEC.“

ATANASIU ATLAS

VEDETA

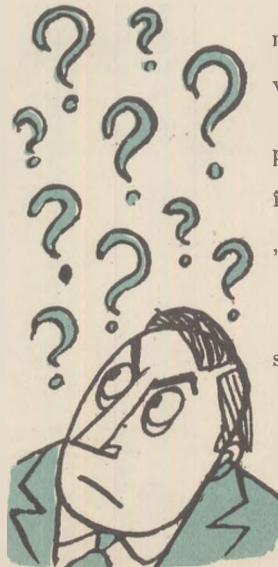
Desen de Fred Ghenădescu

— Mișcă-te, Vasile, mingea e la poarta noastră!!!
— O fi mingea la poarta noastră, dar fotografiile sînt la poarta lor...

CE VOR SĂ ȘTIE UNII DE LA UN UMORIST

— Cît iei pe „una“?
— Cum îți vine să le scrii?
— Cît scoți pe lună?
— De unde le copiezi?
— Ce fel de rudă ți-e redactorul șef al revistei la care lucrezi?
— Cît scoți pe lună?
— De ce se pun versurile unul sub altul?
— Chestia aia timpită din ziarul de azi e de tine?
— Am o idee cu unul care a greșit numărul de telefon și în loc de I.A.L. a dat de cimitirul Pătrunjelul! Facem o comedie împreună?
— Cît scoți pe lună?
— De ce se împart piesele în acte?
— Cum știi cînd să termini?
— Portarul teatrului de es-tradă te cunoaște?
— Dar Michele Morgan?
— Cît scoți pe lună?
— Cîștigi și la Loto?

— Se poate scrie o operă dacă nu cunoști notele?
— Am o carte cu anecdote vechi, n-o cumperi?
— Cît scoți pe lună?
— Cine ia drepturile de autor pentru piesele lui Shakespeare?
— De ce nu se pun rimele la începutul versurilor?
— Soția știe că te ocupi cu „asta“?
— Cît scoți pe lună?
— Ai și o meserie adevărată?
— E greu de scris cu 1 din 1?
— Nu te plictisești așa fără să muncești?
— Cît scoți pe lună?
— La teatre intri gratis?
— Dar la ștrand?
— Cît scoți pe lună?
— Cît scoți pe două luni?
— Cît scoți pe trimestru?
— Cît scoți pe an?
— Cît?

I. COSTIN

NUMĂRUL...

Rugăm cititorii să-și aleagă singuri numărul care li se potrivește mai bine, fiindcă noi nu sîntem magazin de încălțăminte la care să ceri nr. 39 și să ți se ofere 42...

Claxonul

Din sumar: „Despre munca și rolul pozitiv al poezilor noștri”, articol apărut în „Gazeta literară”, „Contemporanul” și „Luceafărul”.

„Despre munca și rolul pozitiv al umoriștilor noștri”, articol apărut nicăieri.

RESPONSABIL: EU

REDACTOR: I. AVIAN

... Și totuși apare. Gazetă umoristică, la care, pe cuvîntul meu de onoare că s-ar putea rîde. — Supliment care apare cînd vrem noi și dispare cînd vor criticii. — Rugăm colaboratorii să nu ne trimită colaborări de Mark Twain, Caragiale, sau Topîrceanu, fiindcă pe aceștia îi prelucrăm și singuri. — Materialele trimise, se scriu numai pe o singură față a hîrtiei. V-am fi recunoscători dacă ne-ați trimite-o albă pe ambele fețe.

FOARTE IMPORTANT

Pentru lichidarea timpilor morți, sfătuiți pe onor criticii interesați că pot să critice această pagină fără s-o mai citească.

SUGESTII

Spre a recupera o importantă cantitate de chibrituri, eventual nevindute, din cauză că nu se aprind, propunem Ministerului Industriei Bunurilor de Consum să producă un nou sortiment de răcoritoare: înghețată pe chibrit.

O altă propunere ar fi ca aceste chibrituri să fie utilizate ca material de protecție împotriva incendiilor.

INTERVIUL NOSTRU

EU: Tovarășe președinte, cum se prezintă șoselele în raionul dumneavoastră?

PRES.: Șoselele se prezintă foarte bine. În schimb gropile se prezintă mizerabil.

EU: Tovarășe inginer, prin ce metodă ați izbutit să reduceți cu 60% rebuturile la stofe și la pinzeturi?

ING.: Prin metoda Ilie Popescu.

EU: Adică?

ING.: Adică Ilie Popescu e șeful controlului de calitate și e cumnatul meu...

SFATURI

pentru părinți cu copii sub 6 ani

PĂRINȚI! Nu lăsați copiii dumneavoastră să fumeze țigări „Mărășești”. Conțin așchii de lemn și se pot zgiria în ele.

MAME! Lăsați copiii să se apropie de aragaz. S-au văzut cazuri cînd copii au închis buteliile pe care părinții le-au uitat deschise.

TAȚI! Nu permiteți copiilor dumneavoastră să vină acasă după miezul nopții, sub pretext că ar fi întîrziat la ședință. S-ar putea să vă întîlniți cu ei la același restaurant, atunci cînd aveți și dumneavoastră ședință...

MAME! Fiți energice cu copiii! Nu-i lăsați să vi se urce în cap. E posibil să vă strice coafura.

SFATURI

pentru copii cu părinți de toate vîrstele

COPII! Dacă părinții au la masă invitați, să nu spuneți: „Mamă, azi iar s-a ars friptura”. Să spuneți: „Mamă, tocmai azi s-a ars friptura”.

COPII! Dacă vecinii de apartament vă oferă bomboane, să le răspundeți: „Mulțumesc pentru bomboane, dar dacă nu-mi dați și o felie de tortă, tot nu vă spun de ce s-au certat ieri după-masă părinții”.

Nu mergeți cu mămica la „Romarta”. S-ar putea să vă ia banii de bomboane și să vă cumpere un ruj de buze pentru ea.

Nu vă turnați singuri ciorba în castron, fiindcă s-ar putea s-o turnați în pălăria mamei.

POȘTA REDACȚIEI

MIHAI S. O. S.: Dumneata îmi scrii: „Deși mi-a promis că în luna mai se va căsători cu mine, ea m-a aminat din nou, pentru șase luni. Sînt foarte amărît”.
Cred și eu, șase luni trec repede.

MICUȚA SONIA: „Te rog să-mi spui dacă pentru femei scunde de statură și grăsuțe, e potrivită rochia sac”.

Nu. Vă recomand rochia desagă. E mai originală și mai încăpătoare.

ION D. ION: „Soția mea era pînă de curînd o femeie extrem de cheluitoare. Pantofi, rochii, poșete, pălării la nesfîrșit. Acum două luni însă, în urma unor discuții, și mai cu seamă a argumentelor pe care i le-am adus, ea a devenit un alt om. Nu mai cheltuiește nici un leu...”

Dragul meu, nu am răbdare să mai citesc scrisoarea pînă la sfîrșit. Te implor să treci urgent pe la redacție pentru schimb de experiență.

VEDERE DIN CAPITALĂ

ieri a avut loc între Gogu Dumitrescu și Geta Vasilescu o...vedere.

Anunț

Curățătoaria chimică „Luceafărul” anunță onor clientela sa că face mari reduceri la lungimea pantalonilor și la mînele hainelor.

În unele cazuri, curățăm orice fel de pete, care ies nou-nouțe.

Reclame

Bucureșteni! Petreceți o seară plăcută la grădina-restaurant „Paradis”. — Plafonul descoperit. Vainbușul încă nedescoperit. — Vin alb, bere blondă, cîntăreață șatenă și orchestra de ține se face negru. — Specialitatea casei: organele de vacă, organele de porc, organele de berbec. Lipsesc numai organele de control.

În vederea zilei de 1 Iunie, Ziua Copilului, s-a pus în vînzare un stoc variat de mănuși de damă, pantofi escarpeni, baticuri de voal, cravate pentru domni și alte cadouri pentru părinții cu copii.

SPECTACOLUL PREFERAT

Continuăm rubrica neîncepută încă, în cadrul căreia cititorii își exprimă opinia în legătură cu unele spectacole.

Mi-a plăcut „Vinzătorul de păsări”, dar păcat că nu sînt congelate.

Grigore Stoian, vinzător Alimentara, raionul carne proaspătă.

M-a impresionat piesa „Sălbaticii”.

Vasile Tăcutu, colocatar cu 10 vecini.

Mi-a plăcut, am suspinat, am plîns, la piesa „Femeia îndărătnică”.

Nu semnez, că află nevasta.

M-a impresionat adînc „Steaua fără nume”.

Victor Prișculeț, actor pus totdeauna pe afiș la „etc., etc.”

Mie mi-a plăcut în mod deosebit „Profesiunea d-lui Răzwaren” și „Omul care aduce apă de ploaie”.

Ate Răzvîntu, autor de note și marginalii, dacă-mi merge.

Mai mult decît orice spectacol, mie mi-a plăcut „Claxonul”.

I. Avian și membrii familiei.

ANUNȚ MORTUAR

Cu inimile tranșate de durere și zăbite de înfrîntare, Lache Suprapreț, Fane Șperțoiu, Vasile Minălungă, precum și rudele apropiate, anunță încetarea din funcție a scumpului nostru, plecat dintre noi în beciul beciilor

COSTICĂ CIUBUCEA

măcelar de categoria I care servea numai a III-a, pe preț de a II-a, succumbat în urma unei crize de peritomită. Al fost dragul nostru Costică un om descurcăț și uger la minte, care cîntărea clientul după pungă și carnea după ochi.

Ne-a lăsat pe limbă de moarte, pe limbă de porc, pe limbă de vită, și pe limbile care s-au mai găsit sub tețghea, următoarele cuvinte: nu mai speculați vita, fiindcă „vita brevis” și „pedeapsa lungă”.

Om cucernic, el a trecut de curînd la religia ortodoxă lăsînd în urma sa o orfană splîndă de durere și o măduvoară îndolată.

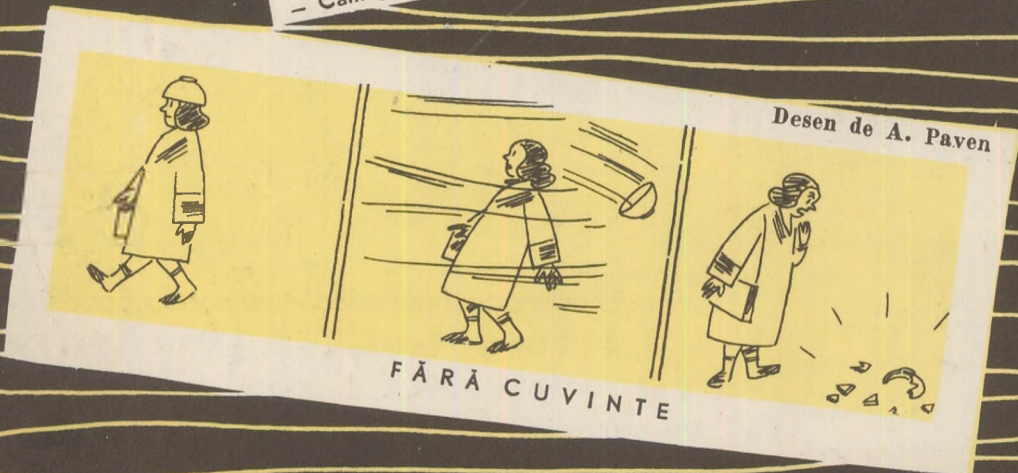
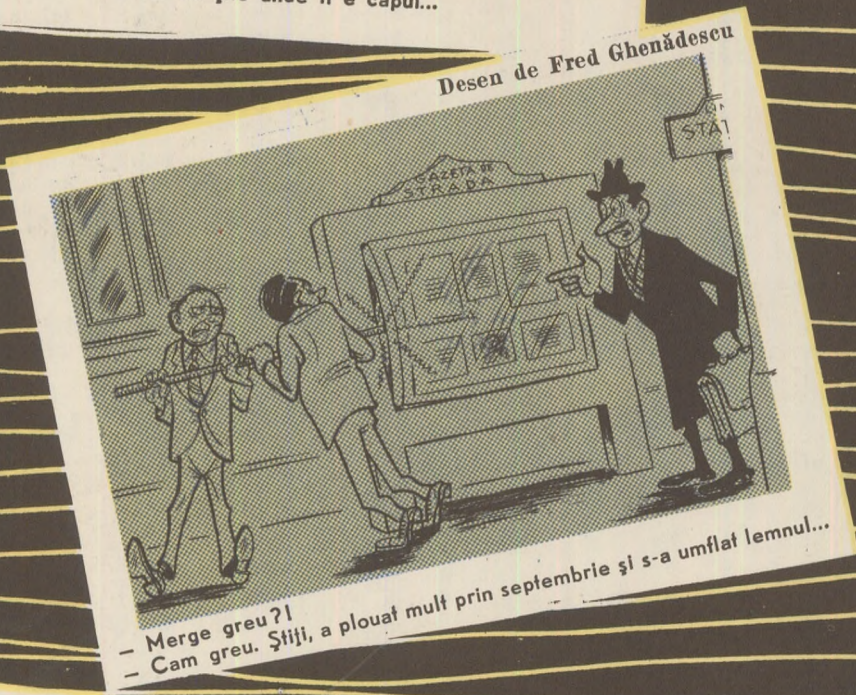
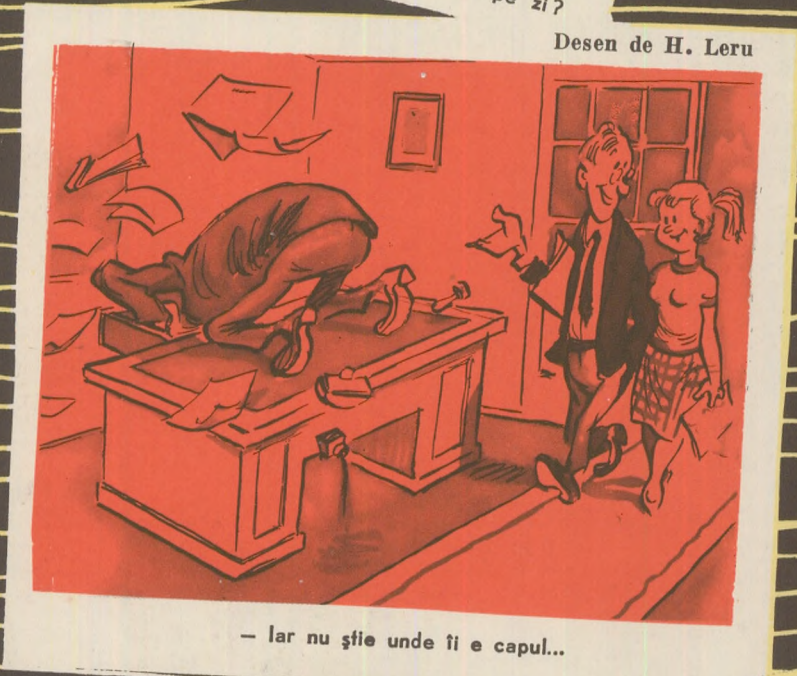
Inhumarea pe patru ani a avut loc, nu știm exact ziua, Marți, Miercuri sau Jolana, care l-a fost ființa cea mai scumpă, deși ea l-a dus pe calea spitalului și după aceea pe Calea Văcărești în jos...

Să întindăm în amintirea sa o ploasă cîntare, că tot de la niște cîntare l se trage și lui...

Ultima oră și jumătate

Primum în ultima clipă, spre publicare, următorul anunț:

Doamnelor! Spitalul de contagioși „Colentina” a deschis o secție specială pentru coafură „Tifos”. Pentru încăpătoare, se execută coafuri „pojar” și „icter”.

Epigrama

Unuia care, după ce a contractat să predea o vacă, nu s-a mai ocupat de îngrășarea ei.

*Se frământă vita: „Iacă,
Eu nu înțeleg de fel,
A semnat pentru o vacă
Iar eu am ajuns vițel...”*

Unele drumuri comunale sînt prost întreținute, pline de gropi.

*Tot mergînd în car la vale,
M-am oprit și, nu știu cum,
Începu să cînt a jale:
„Mi s-a rupt căruța-n drum“.*

Unui birocrat

*Anu-ntreg parcă-i la cură,
Mereu în vilegiatură:
Stă pe-un „munte“ de dosare
Și birocrăția-i... mare!*

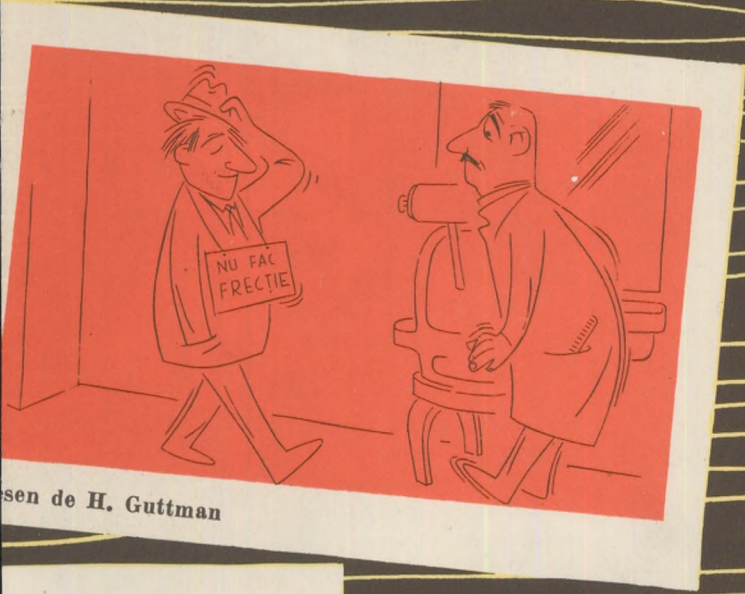
La orașe, unele blocuri au fost construite în locuri lipsite de apă și canalizare, deși existau terenuri care aveau aceste mijloace.

*Mă apucă năbădăi:
Ia auzi ce mai trăznaie!
Vara-i lesne, merg la băi.
Dar cînd vreau să merg
la baie?...*

I. Av.

Prima dată cînd birocratul n-a mai...

Desen de H. Guttman

Desen de St. Munteanu

me

actorii piteșteni au
prețul de cost.

nu se-ncurcă
cu ei de ocară:
mereu urcă,
și mereu... coboară!

Dan Bișlică

student flusturatic de
tină, care n-a rămas
din ceea ce a învățat.

știa ani de trudă,
dă ce-i mai „valabil“
înșușit atîta:
mezei indescifrabil.

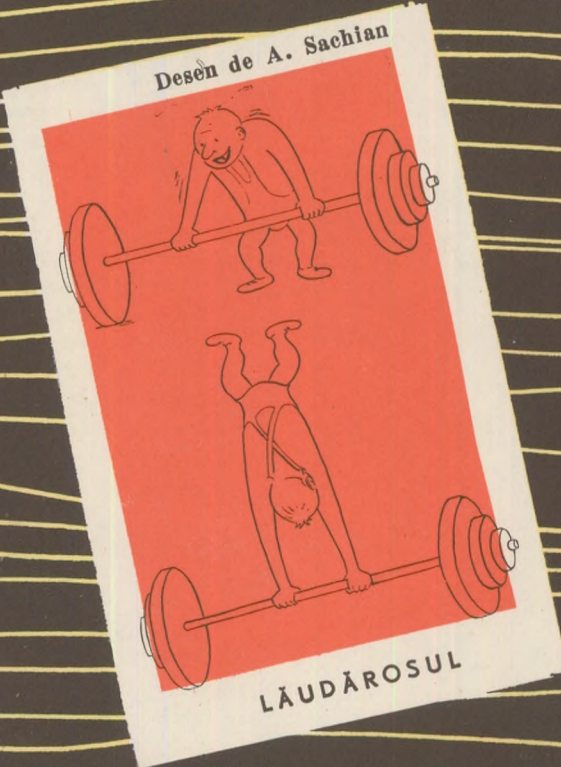
G. Bungez

tință

și cruți substanța
cenușie,
și, colegii și-au suflat
mereu.

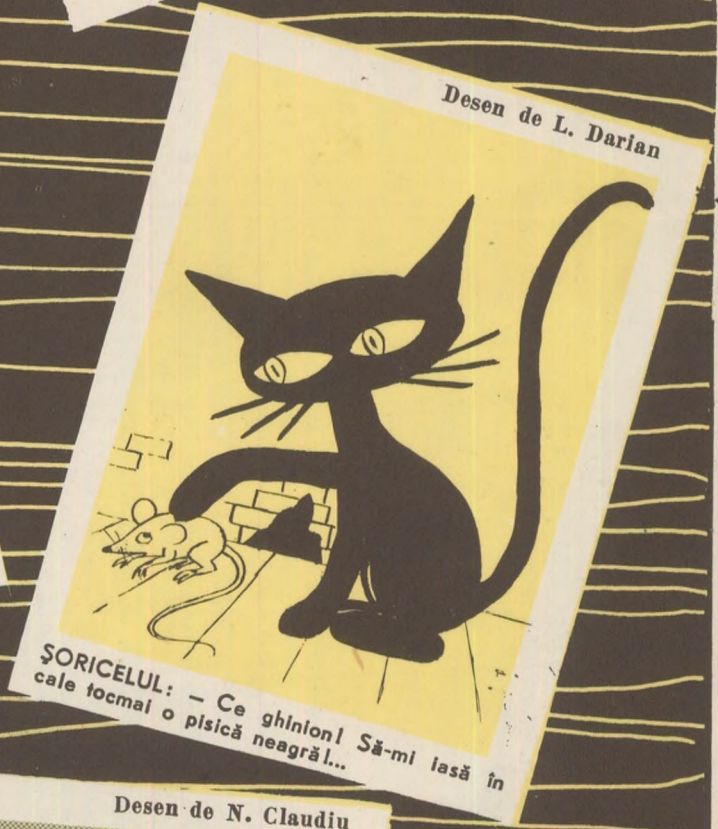
azi, cînd ai o meserie,
singur... suflă tare
greu!

C. Arcașu

Desen de A. Sachian

LAUDĂROSUL

Desen de L. Darian

ȘORICELUL: - Ce ghinion! Să-mi iasă în cale tocmai o pisică neagră!...

Desen de M. Capătă

Înno mîine!...

Desen de N. Claudiu

- Poffim! Niciodată nu ești gata la timp!

Televizorul URZICII

Desene de
V. Crivăț

Inginerul Fătu Virgil, șeful exploatării miniere Anina, înjură și amenință cu bătaia. Într-o înută vestimentară neobișnuită, „Urzica” i-a cerut o declarație. Iată ce a declarat cel întrebât:

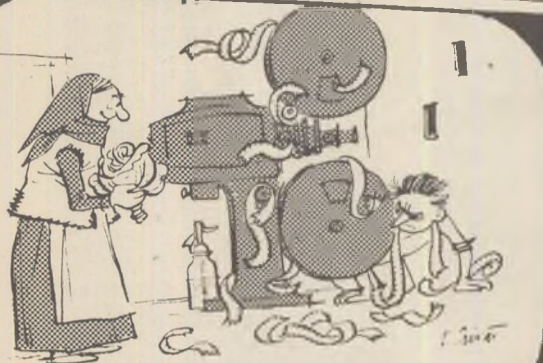

— Nu, nu sînt bolnav! Am treabă cu tovarășul Inginer și mi-am luat unele măsuri de prevedere..

Rampa de gunoier a orașului Buzteni se găsește în apropierea sanatoriului T.B.C. din Azuga. Iată sfatul medicului în această problemă:

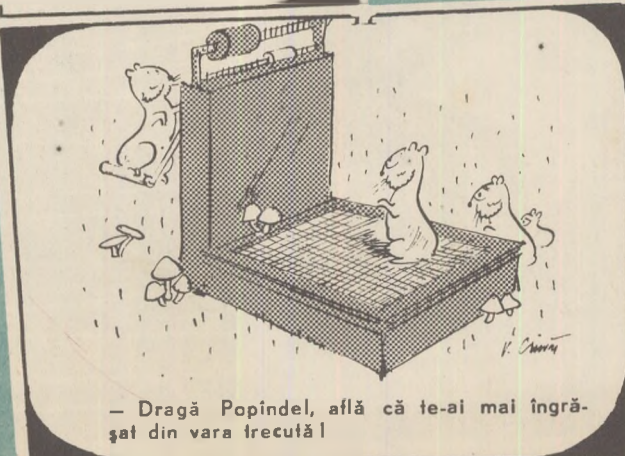

— Aveți nevoie de cît mai mult aer curat! De aceea vă recomand să țineți fereastra mereu... închisă!

— Fii bun, malcă, și dă-o la mașina d-tale, căci cu cuțitul nu se toacă așa mărunț...

La cinematograful „23 August” din comuna Bechet, filmele se rup foarte des. În urma acestor întîmplări, una din gospodinele comunei s-a adresat operatorului cu următoarea rugămintă:

— Dragă Popindel, află că te-ai mai îngreșat din vara trecută!

Canarul

Privighetoarea

Constatînd că-i un cusur să
Nu cinți viața de la sursă,
Un canar

originar

Din orașul nostru mare
Și cu o Privighetoare,
Au plecat în deplasare
Într-un codru, să-și inspire
Corzile vocalei lire.
Deci Canarul nou venit
Într-o scorbură-a găsit
Lîngă o Ciocnitoare
Masă bună și cazare.
El vedea,

asa cum sta,

Din natura limitrofă numai cercul de lumină
Al intrării în tulpină,
Doar un colț stingher

de cer

Și cu paranteza lunii, către seară-ntr-un ungher.
Între timp Privighetoarea, peste tot rotindu-și zborul,

Observa Furnicii zorul,
Brazilor severi, decorul,
Cîrlițelor negre, mina,
Urmărea atent Albina
Cum adună și prepară
Hexagoanele de ceară.
Cerceta tot cîntăreașă,
Dimineața

și viața,

Roua fină,
cristalină
Care pune în grădina
Perla ei de răcoreală
Peste lumea vegetală...
Cînd, venind cu gusa plină
De lumină

înapoi

Slobozi Privighetoarea
În sălașul ei, cîntarea,
Printre tonurile noi
Își văzu Hirciogul

stogul,

Regăsi în ea Cocoșu'
Zărilor vopsite-n roșu,
Soarele-și găsi tircolul,
Porumbii-n zbor simbolul...
Toți trăiau cu mic și mare
În viers la Privighetoare.

La întoarcere, Canarul n-a descris în viers decît
Un crîmpei de cer, și-atît.
A mai prins ceva să spună
Despre lună...

Nimeni n-a

Stat atent a-l asculta,
Nimeni nu s-a regăsit
Cît și-a stors Canarul
harul

Ca să fie prețuit.

Morală:

Dacă-n spațiu și vreme
Nu deosebești probleme
Care ard

rămîni tot bard

Salonard...

CONSTANTIN OTTESCU

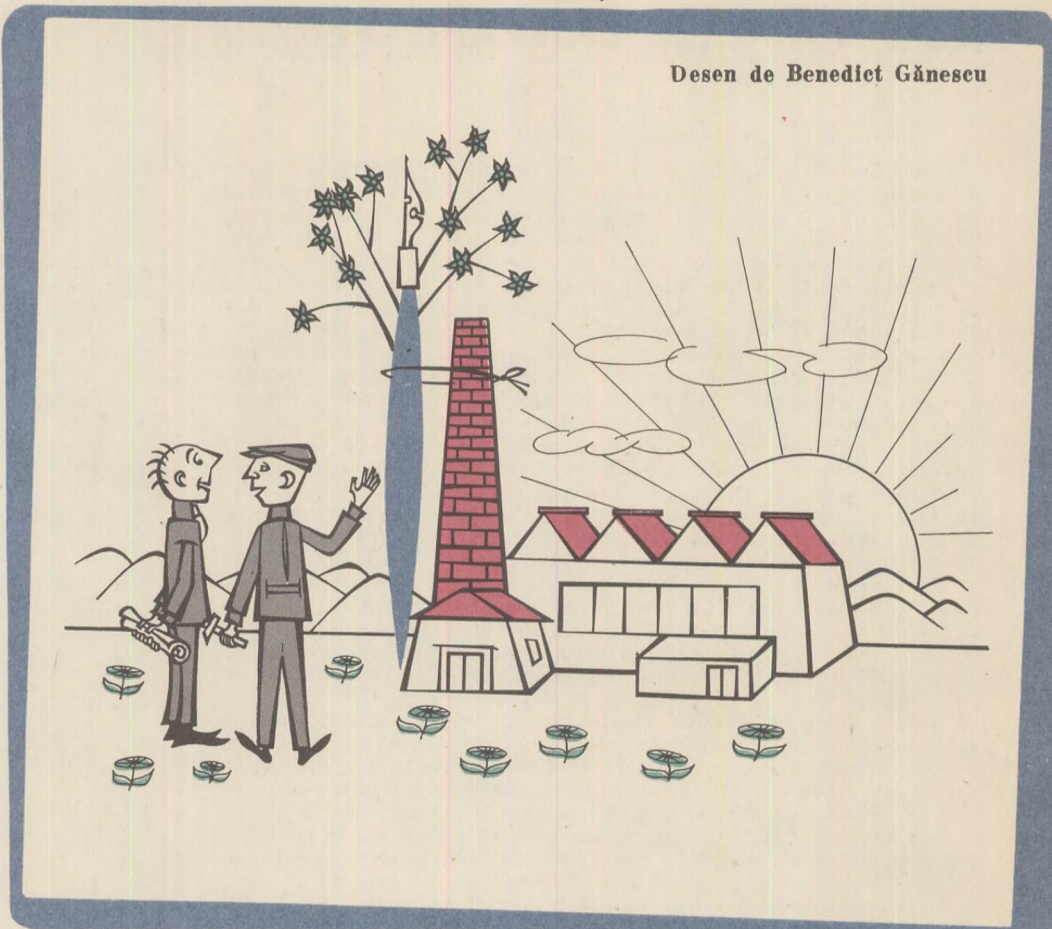
Un cîntar stă părăsit de lucrătorii de la S.M.T. Bejarcea încă din timpul campaniei de treier din 1958. Se pare totuși că acest cîntar nu stă chiar nefolosit...

Desen de Eug. Taru

Desen adresat unor scriitori rupți de realitate...

Desen de Benedict Gănescu

PEȘTIȘORUL: — ...Eu sînt mic, tu fă-mă mare!

— Și te asigur că în felul ăsta va înflori mult mai frumos!

SÎNT CINEVA!

Așa e că dumneavoastră nu știți că eu sînt CINEVA?

Chiar dacă nu știți, să nu vă faceți inimă rea, deoarece nu e important că sînt, ci e important cum am devenit CINEVA.

Iată, nu de mult, ci chiar ieri, duminică, mi s-a întîmplat să mă trezesc din somn mai tîrziu ca de obicei. De aceea, desigur, soția mea, Proserpina, în trecere pe lângă patul meu, așa ca din întîmplare, își traduse gîndul cu voce tare:

— Știi, dragă, azi avem musafiri. Ar trebui să se ducă CINEVA să ia vreo două-trei kilograme de carne.

Cînd am auzit cuvîntul „dragă” întrebunțat peste plan — la noi se folosește numai la chenzină și la prime — m-am îmbrăcat cu viteză de pompier în alarmă de incendiu și am zburat pe poartă. Și, după o jumătate de oră, depuneam pe masă în bucătărie omagiile mele în greutate de 2 kg carne macră fără nici un os la vedere.

Tocmai mă așezasem pe scaun ca să povestesc cum au decurs evenimentele (așa mi-e obiceiul), cînd soția tresări deodată în chip de subită aducere aminte:

— Vai, n-avem pîine. Ar trebui să se ducă CINEVA să cumpere.

Pentru o distanță atît de scurtă, nici nu mi-am mai luat pălăria. Centrul de pîine e mai sus cu cinci case. Cînd am ajuns la ușă, ce noroc! Tocmai sosise distribuitorul și se pregătea să predea cele trei sute de bucăți fierbinți. Se înțelege că cine vrea să ia pîine caldă trebuie să aștepte descărcarea. Și ce m-aș fi făcut cu nerăbdarea mea ca m-ar fi făcut oamenii activi dacă isteța vînzătoare n-ar fi avut o idee salvatoare?!

— Ar trebui, zice ea, să ne mai ajute CINEVA la descărcat. Cum interesul poartă fesul și cum norocul nu trece decît o singură dată pe lângă fiecare muritor, am și prins momentul și, deși

eram singurul client, am pus mîna grăbit pe mînerul din dreapta al coșului și, descriind cu vînzătoria douăzeci de drumuri paralele dus și întors, am plecat după alte 65 minute cu dubla fierbinte în plasă.

Una este pîinea rece, alta e pîinea fierbinte, așa că aprecierile nu mai puțin fierbinți pe care le-am primit le păstrez numai pentru mine; nu din egoism, ci fiindcă tot nu au fost făcute să vă încălzească pe dv.

Zic:

— Să bem o cafea.

— Bună idee, dragă (iar dragă), răspunde soția mea, și pune ibricul de două cești mari în plin foc de gaze sub înaltă presiune, cînd tresar la o exclamație care nu prevestea nimic bun:

— Na! Asta-i bună! S-a terminat zahărul!

Și, după o pauză care în scris s-ar fi reprezentat cu șapte puncte de suspensie, adăugă:

— Tot trebuie să se ducă CINEVA să ia zahăr. Ne trebuie pentru crema de zahăr ars, doar n-o să servim scovergi cu sare.

M-am echipat ca pentru drum mai lung („Alimentara” noastră era închisă) și peste o oră și cinci minute soseam, conștient de misiunea mea, cu 2 (două) kg de zahăr tos.

Ce plăcut e să stai la masă în zi de sărbătoare, la gura sobei încălzite (întîmplarea s-a petrecut astă-iarnă, pentru că și iarna eu sînt CINEVA), să discuți cu competență și obiectivitate chestiuni care nu te privesc direct, cu cafeluța fierbinte și veritabilă în dreapta și cu țigara în stînga!

Da, da! Așa ar fi fost dacă cele 4 pavilioane ale urechilor noastre nu ar fi colectat simultan sunetul prelung, insinuant și vădit interesat al producătorului rural care vroia neapărat să tulbure

clipele plăcute ale tîrgovețului, în principal, și ale buzunarului meu, în subsidiar!

— Cartoofi, cartoofi! se deslușea din ce în ce mai clar.

Ușor ar fi fost să-mi astup urechile cu vată, hîrtie sau degetul arătător sau chiar să cobor în bezna infernului lui Pluto! Dar ce te faci cu Proserpina care nu vrea să te urmeze?! Și, mai ales, nu trebuie să uiți că nu ești zeu, ci ești soț!

— I-auzi, dragă, e afară unul cu cartofi. Ar trebui să-l oprească CINEVA să luăm și noi, că iarna încă n-a trecut.

Am numărat producătorului banii și mi-am primit marfa care sta în chip de con în fața porții și primea admirația vecinilor.

— Frumoși cartofi! Sînteți CINEVA, zise vecina Marioara cu care îmi dau binețe în fiecare dimineață; și dumneaei ar fi continuat, dacă Proserpina nu mă trezea la realitate:

— Ar trebui, omule, să-i ducă CINEVA în pivniță! La radio s-a anunțat că temperatura e în scădere.

Așa că „CINEVA” a început operația de „pogorire” a celor 200 kg cartofi pe cele 20 de trepte ale pivniței.

Un fleac, o să ziceți, nu?

Așa aș fi zis și eu, dacă aș fi avut aripioare ca sf. duh și dacă m-aș fi „pogorit” o singură dată!

Dar de 10 ori pogorire plin și de 10 ori înălțare gol, asta o s-o puteți aprecia numai după ce vă voi transforma munca mea în cai putere:

200 kg înmulțit cu 5 m fac 1000 kilograme; împărțit cu 75, fac 13 cai putere!

Dar de urcarea și coborîrea persoanei mele proprii nu țineți dv. socoteală?

Chiar dacă nu țineți, nu mă supăr deloc; cînd ești CINEVA, nu mai merge să-ți pui mîntea cu oricine!

CODIN STĂNCULESCU

— Profesor, Ptoești —

NU-I PASĂRE, DAR ARE PENE

Azi, luna în curs, a.e.

Scumpa mea nevastă... viitoare,

Cu o mână pe inimă și cu alta pe maneta tractorului, care amîndouă știu cât de mult mă gîndesc la tine, că i-a scăzut pulsul de tot și iar s-a oprit (tractorul, nu inima), îți scriu această scrisoare, cu care ocazie te anunț că eu cu sănătatea, mulțumesc asemenea și ție, nu stau rău. Același lucru nu l-aș putea spune și despre scumpul și nedespărțitul meu tractor care, deși s-a dus demult iarna, e mereu gripat... la motor și tușește de parcă cei 25 cai putere ai lui ar avea toți... tușe măgărească. De aia mă bate gîndul să-i alimentez mai bine motorul cu... Sirocol sau Tusocalmin, iar vaselina să fie... gomenolată. Că eu, trebuie să știi, în campania de primăvară am avut un noroc... defect, din care cauză mi-a căzut pe mină tocmai tractorul reparat de Tănase de la atelierul mecanic al S.M.T.-ului nostru. De felul cum face el reparații rîd toți, pînă și tractoarele. Și, se vede treaba, și al meu a rîs de Tănase, de unde și vorba... s-a stricat de rîs. De fapt, el are un singur defect: reparația. Ce e drept, se oprește doar de vreo patru, cinci ori pe zi, dar trec cîte trei ore pînă îi dreg buba. Buba însă nu e la motor, ci, după cum ți-am spus și mai sus, e la Tănase al nostru. Și, să vezi ciudățenie: el cu buba, iar eu cu durerile. Cînd mi-e lumea mai dragă și zic să-i dau bătaie, că am rămas în urmă cu lucrul, gata și pocinogul la tractor. Cum îl bag pe arătură, cum face temperatură, că i se-ninge motorul de ai putea face ouă jumări pe el și alte sortimente culinare, în care tu ești atît de pricepută.

Dragă Măriuco, scriind aceste rînduri nu pot uita ziua cînd am făcut cunoștință cu tine, datorită tractorului meu care se opriese taman cînd treceai de la fîtină, pentru prima oară prin viața mea. Atunci, țin minte, te-am rugat să-mi dai o găleată cu apă pentru radiator și o întîlnire pentru mîine seara la ora 8. A fost singura dată cînd nu m-am supărat că mi s-a oprit tractorul în cîmp. Și din ziua aceea, de cîte ori se oprește sînt cu gîndul la tine, ceea ce înseamnă că mereu te am în gînd.

Bietul meu tractor e bun de orice, numai de muncă nu. Bunăoară, cînd merge (mai există totuși pe lume și minuni) face un zgomot de trezește toată comuna, încît oamenii m-au rugat să-l pornesc fix la 5 dimineața, în chip de deșteptător comunal. Dar tractorul meu, după ce e așa de pricajit, mai face și pe îngîmfatul, că are mult prea multe fumuri pe țeava de eșapament, cînd merge. De aceea, dragă Măriuco, m-am gîndit, cînd o să taie taică-tău porcu', să înșire cîrnații pe țeava de eșapament. Atunci să vezi ce trandafiri afumați o să iasă.

Cît despre însămintări să nu mai vorbesc, adică să nu mai scriu, că nici n-am ce. Cînd ceilalți oameni din brigada noastră încep dimineața pornirea tractoarelor, la mine începe... oprirea. Și, după ce izbutesc, în fine, să-l urnesc din loc, în vreme ce tractoarele lor seamănă griu pe ogor, al meu seamănă... piesele din el. Păcat că astea nu rodesc, pentru că atunci în toamnă ar crește tractoare din care mi-aș putea alege și eu unul ca lumea. Că odată oprit, se încăpățînează să nu pornească, parcă Tănase al nostru, din greșeală, i-a schimbat motorul cu unul de 25... catri putere.

Mîine mă duc cu tractorul la S.M.T. să-l repare. Și cum vreau să pot face cu el și lucrări la cîmp, voi ruga acolo să-i atașeze în față doi cai. Dar să-i ia de la colectivă, nu de la S.M.T., că s-ar putea să fie îngrijiiți tot de Tănase, și e posibil, pentru prima oară, să se vadă cai... cu pene.

Cu drag, nu te mai îmbrățișez
că sînt tot plin de ulei,

Al tău, *Vasilică*

p. conf. V. LĂPUȘ

Desen de H. Leru

— ...ba nu-l rock-and-roll, e vorba despre educația noastră!

Am avut oarecari treburi la Sfatul popular al comunei Lipănești, regiunea Ploești. Căutam un anume funcționar, care lipsea: tocmai plecase la vînătoare.

„La vînătoare, în timpul lucrului? — întrebai eu mirat. — Bine!” Și mă duc glonț la secretarul sfatului. O să-i arate el chiulangiului! Bat în ușă. Linște deplină. Deschid. Înăuntru, gol ca în castelul adormit (vezi: Frații Grimm — Povești alese). — Unde e secretarul? întreb. Mi se răspunde:

— Nu e secretarul. A plecat la vînătoare.

„La vînătoare? mă aprind eu din ce în ce. Bine!” Și mă îndrept glonț spre președinte. O să-i arate el secretarului! Bat în ușă. Linște, ca în țintirim. Deschid. Pustiu ca în Sahara (vezi: Geografia pentru clasa a VI-a).

— Unde e președintele? strig. — La vînătoare! aud răspunsul, ca dintr-un patefon stricat, care nu știe decît să repete același lucru.

— Și președintele! îngîn eu distrus, căzînd într-un scaun șubred. Și secretarul! Cum se poate să plece amîndoi deodată? Ce mă fac eu, că am o treabă urgentă,

personală, pentru care vin de departe, care nu suportă amîinare... — Poate vă pot ajuta în locul lor...

— Imposibil: venisem să-i invit la o partidă de vînătoare! — Dacă-i așa — zice — nu-i timpul pierdut: veniți mîine, mai devreme.

— Da' ce, tovarășe, — zic — crezi că eu pot să lipsesc în fiecare zi de la serviciu, pentru o partidă de vînătoare? — Și am plecat.

Așa mi-am pierdut vremea în mod inutil, la Sfatul popular din com. Lipănești, reg. Ploești. Așa și-au pierdut vremea și alții care l-au căutat pe președintele sau pe secretarul sfatului. Așa și-au pierdut vremea și cei care, — de ce să nu recunosc? — m-au căutat pe mine, la locul meu de muncă, în ziua aceea. Așa pierdeți vremea și dv., acum, citînd despre felul cum mi-am pierdut eu vremea...

P. LUDMILA

P.S. Să nu credeți că istoria de mai sus e o simplă poveste vînătorească. Pe cuvîntul meu de vînător că e autentică!

P. L.

SCURT ȘI... SURPRINZĂTOR

Impotriva ispitelor din lună

Logodită de mai multă vreme, d-ra Alice Cooper, o tinăară americană, a consimțit în cele din urmă să dea ascultare insistențelor viitorului său soț și să se prezinte în fața ofițerului stării civile. Aceasta însă cu o condiție. Înaintea tuturor ceremoniilor, fericitul partener al d-rei Cooper a trebuit să semneze un document prin care se angajează „să nu plece în nici un caz în lună fără consimțământul soției.”

Fosta d-ră Cooper a dat și explicațiile necesare ziaristilor care au venit să asiste și să înregistreze (cu stiloul sau cu aparatele foto) „istorica” scenă: „Nu că m-aș îndoi cumva de fidelitatea prezentă sau viitoare a soțului meu, dar, oricum, prefer să-l păstrez pe pământ...”

După toate probabilitățile, dacă e vorba de lună, fosta d-ră Cooper o preferă, se pare, pe cea de miere!...

Reportaj pe viu

Ziarul britanic „Daily Express” anunță publicarea unui „Reportaj la locurile sfinte”, scris de personalități creștine autorizate și intitulat: „24 ore care au schimbat lumea”...

Organizatorii acestui reportaj „senzațional” speră că el se va bucura de un mare succes grație „documentelor autentice” pe care se bazează.

Continuând așa, n-ar fi de mirare să ni se anunțe pe curînd

și un „documentar” asupra nașterii lui Adam, scris de un... martor ocular!...

Două feluri de urechi

Cetățeanul Eric Desaegher din Lille, membru în „Gărzile republicane de securitate”, a avut, nu demult, într-un bar, un „conflict de consumație” cu cetățeanul Oudim Boualem, algerian. În timpul duelului în care combatanții au folosit cuțitele, bătaiosul Eric s-a ales cu lobul uneia din urechi rețezat. După câteva săptămîni, în fața locuinței lui Oudim, a oprit o mașină din care au coborît trei indivizi, printre care și Eric. Cu ajutorul unor măciuci, ei l-au pus pe algerian în scurtă vreme la pămînt. Odată adus în această stare, Eric a scos din buzunar un brici și i-a tăiat ireductibilului său adversar lobul corespunzător al urechii!... Intervenția poliției a făcut însă ca ambii combatanți să se pomenească în fața tribunalului. Sentința a fost urgentă și nemiloasă:

1. — Eric Desaegher — 15 zile închisoare, cu suspendarea pedepsei.

2. — Oudim Boualem — 15 zile închisoare, cu executarea pedepsei.

Unde se vede că urechea unui alb din „Gărzile de securitate” e mai scumpă decît aceea a unui algerian!...

G. Dtr.

— Mister, fili realist, ține seama de datele istoriei!

PSIHOLOGIA PINTENILOR

D. Robert Schneider a fost multă vreme șeful Serviciilor psihologice ale noului Wehrmacht vest-german. Și nu e de mirare. Deși relativ tînăr, 39 de ani, d. Schneider dispunea de toate calificările necesare unui asemenea post înalt: doctor în medicină, doctor în filozofie, căpitan medic al armatei de la Bonn. În plus, o mare experiență de viață și o mare experiență profesională. Înzestrat cu toate aceste daruri de preț, nu i-a fost greu doctorului Schneider să organizeze ireproșabil serviciile pe care le conducea, să formeze peste 500 de ofițeri specializați și să trieze nu mai puțin de 80 000 de soldați ai Bundeswehrului după normele psihologice elaborate de el și adoptate de comandamentele supreme pentru întreaga armată vest-germană.

Iată însă că, recent, d-rul Schneider a fost condamnat de un tribunal vest-german la 46 luni închisoare!... Acest fapt uluitor, de necrezut, se datorează unor laturi mai puțin cunoscute ale biografiei și activității psihologului de la Bonn, care au ieșit totuși, dracu' știe cum, la iveală. Și anume: 1) S-a stabilit că d-rul Schneider nu e doctor în medicină, așa cum acesta diploma (falsă) de care dispunea. 2) Idem, doctor în filozofie (idem diploma respectivă). 3) Idem medic. Idem căpitan. Idem căpitan-medic. 4) S-a stabilit în fine că în decursul activității sale „psihologice”, d-rul Schneider și-a eliberat nenumărate certificate cu ajutorul cărora a încasat repetate prime de asigurare pentru repetate (și imaginare) accidente. Și așa mai departe.

O să vă întrebați cum rămîne cu „normele psihologice” elaborate de „d-rul” Schneider, cu cei 500 de specialiști formați de el și, în general, cu faimoasele „Servicii psihologice” ale Bundeswehrului, pe care le-a condus cu atîta competență și osîrdie patriotică. În privința asta, lucrurile n-au suferit cituși de puțin: „Serviciile psihologice” militare de la Bonn fiind ele însele o uriașă escrocherie oficială, „d-rul” Schneider nu era pentru ele decît „omul potrivit la locul potrivit”. Cît privește cei 80 000 de ostași triați și încorporați, odată intrați — psihologic sau nepsihologic — pe mîinile generalilor d-lui Adenauer (odinioară ai lui Hitler!), ei învață acum să mînuiască armele după criterii și în scopuri mult mai grave decît nevinovatele escrocherii „psihologice” ale falsului doctor care i-a triat.

Și totuși „doctorul” Schneider n-a fost un prost psiholog dacă a izbutit să observe și să demonstreze că, în dîrdora militaristă și revanșardă de la Bonn, orice potlogar, cît de cît isteț, e menit unei cariere glorioase dacă știe să zăngăne la urechile (ahtiate după asemenea sunete) ale înalților doctori vest-germani, o biată pereche de pinteni. Fie ei chiar „psihologici”!...

ION CĂLIMARĂ

N A T O

oul nsamblu eatral ccidental

De Blocul Nord-Atlantic, se poate spune clar
Că n-are caracterul cu totul militar
Iar lucrul e desigur, ușor de-nchipuit,
De vreme ce comanda supremă-i pe... Wall-Street,
Un cartier din New-York pe unde realmente
Sînt numai bănci celebre, dar nu sînt regimente!

Ba chiar, se presupune, că Statele Unite
Creează Pactul N.A.T.O cu seopuri felurite.
Dorînd s-acapareze pe glob suprațîria,
Drept scop își programară întîi... filantropia.
Dovada? Partenerii se străduie-n comun
S-asigure o hrană la multe guri... de tun.

Pe lingă scopu-acesta, atît de actual,
Mai au un țel aparte, de-a dreptul... muzical:
Prin N.A.T.O Pentagonul găsi metoda bună
Să-nvețe partenerii să-i cînte lui... în strună.
(Deși îi „dirijează” cu multă măiestrie,
Acolo, în ansamblu, nu-i pic de... armonie).

Și scopuri culturale există, pasămite,
Că mii și mii de tineri din Statele Unite
În timp ce-n Europa își fac milităria,
Învăță totodată pe viu... geografia.
În timp ce băștinașii precum un singur om
Învăță englezește imediat: „Go Home!”

Afară de acestea, mai e caracteristic
Și scopul cel mai mare, de interes... artistic,
De care Pactul ține cu zel să se ocupe:
Făcînd pe impresarul, mereu formează... trupe,
Ce-și tot repetă „rolul”, de zece ani, mereu,
Nutrînd speranța unui eventual „turneu”.

În van așteaptă ele în „scenă” să mai iasă,
Ca Wall-Street-ul să scoată un nou succes de... casă.
Întreaga omenire, popor lingă popor,
În fața „înscenării” nu șade spectatar,
Vrînd ca aceste „trupe”, ce au un țel fățiș,
Să fie toate scoase, rapid... de pe afiș.

V. D. POPA și A. LĂPUȘNEANU

AM FĂCUT PE NEBUNUL!

Zilele trecute, am făcut un lucru cuminte. M-am dus în stația de taxiuri, m-am trîntit în prima mașină și am răcnit scurt:

— La balamuc!
— La care? — a bîguit șoferul, cu îndoială.

— La cel mai apropiat — zic, și adaug: e foarte urgent!

Cînd mașina a ajuns la destinație, am plătit, am coborît, am deschis ușa balamucului, am strigat „cucurigu!” și am intrat, ca la mine acasă. Pentru neinițiați, voi spune aici că la balamuc nu e nevoie de birou de informații, care să-ți controleze legitimația. La balamuc, dacă ai strigat „cucurigu!”, ești mai bun decît orice legitimație și intri fără bon. Tot fără bon intri dacă vii, de exemplu, nud ca statuia lui Apollo, mergînd de-a bușelea, sau în mîini, ca maestrul Grok. Cum spuneam, eu am ales calea cu „Cucurigu!” la care portarul, recunoscînd parola, m-a lăsat numaidecît înăuntru. Ba chiar, respectuos, mi-a urat și „bine ați venit!”

Am intrat în cabinetul medicului de serviciu.

— Doctore, — am început — cazul meu a pornit de la ceai. Eu beau ceai iarna pentru ca să mă încălzesc, și vara pentru ca să mă răcoresc. În momentul cînd începe povestirea, beam iarna. Era un ger afară, de crăpau pietrele. Și era normal să crape de ger, pentru că ele nu beau ceai. Eu însă beam și pentru aceasta aveam la mine un reșou și un ibricel. Iar în jurul reșoului se aduna lume ca să se încălzească, pentru că reșoul radiază căldură... Dar mi se pare, doctore, că nu te prea interesează.

— Ba mă interesează foarte mult — zice. — Am mai avut eu asemenea caz.

— Tot cu reșoul?

— Nu. Cu Napoleon. Continuă, te rog.

— Reșoul, doctore, n-a fost decît ideea. Într-o zi, cineva a adus un radiator electric. Un radiator e mai bun. Mai ales cînd nu consumi nici un leu!

— Păi, curentul nu costă?

— Nu costă, că sîntem întreprindere de stat și se plătește la virament. „Păcat — spuneau fetele de la noi — că n-avem și un fier de călcat la virament!” A doua zi n-a mai fost păcat, că aveam două fiare de călcat. Nu mai știu cine le-a adus.

În birou, au apărut, ca la tarabă, fețe de pernă, bluze, chiloșei de copil, cearsăfuri, uniforme școlare. Într-un rînd, ne-a venit retur un plic de la minister, pentru că, în loc de comunicare, expediisem un scutec. Pe urmă, a mai apărut o mașină electrică pentru ascuțit lame de ras. Între timp, nota de plată a luminii s-a triplat. Directorul a devenit bănuitor. A început să umble mai des prin birouri. Dar aveam noi leac și pentru asta. Cînd intră o persoană străină, totul dispăre. Radiatoarele în dulap, fiarele de călcat în sertare, mașina de ascuțit în fișier. Într-un rînd, directorul a stat mai mult și a început să-mi iasă fum din sertar. A crezut că

mi-am uitat acolo țigara aprinsă și mi-a dat avertisment scris pentru neglijență. Noroc că n-a auzit cum vijțiile mașina de ascuțit! Vijitiul ei îți sparge timpanul. Eu, ca să nu-l aud cînd lucrez, cînt. Cînt arii din opere. Într-un rînd, în pragul ușii noastre apăruse directorul. Printr-o magistrală mișcare colectivă, radiatoarele, fiarele, au intrat, ca de obicei, la locul lor din sertare, dulapuri, fișier. În sala liniștită a răsunat, ca la concert, un glas de bariton bețiv, care striga cît îl ținea gura: „Stela, mi-am legat viața mea de a taaa!” Am primit al doilea avertisment scris, pentru neseriozitate în serviciu. Dar instalațiile se înmulțesc și vacarmul crește mereu. Acuma cînd vreau să lucrez, nu mai cînt. Urlu. Cînd, întîmplător, a mai picat pe la noi, directorul a crezut că Tarzan a poposit în mijlocul nostru. Am ajuns ca întreprinderea noastră să consume curent cît o uzină. S-a depășit orice planificare. Ni s-a blocat fondul la bancă. E vorba să ni se taie și primele. Dar nu-i decît un zvon, pentru că noi oricum nu mai avem dreptul la prime, cu atîta risipă, cîtă se face. Toți dau vina pe mine. Eu am adus prima oară reșoul, eu să dau șocoteală. Eu, cînd văd reșou, îmi vine rău. Am amețeli. Nevesti-mi, de pildă, fi vine rău cînd vede șoareci sau guzganii. Mie șoarecii îmi sînt simpatici, iar guzganii îmi sînt chiar dragi. Mie îmi vine rău cînd văd reșouri. Cînd văd radiatoare, leșin. Unde e cel care a inventat „Moartea șoarecilor”, să inventeze și „Moartea radiatoarelor”?! Am ajuns nervos, doctore, am ticuri și mi-e teamă să mai umblu la sertare sau dulapuri: ce mă fac, dacă sare un reșou dinăuntru?

Aveam fața crispată și ochii injectați. Ca să mă liniștească doctorul mi-a adus repede un pahar cu apă.

— Bea-l, că e rece, mi-a spus, pentru calmare, o să-ți fac și o cafeluță.

Deschise un sertar din care ieși la iveală un reșou electric, pus cu o repeziciune uluitoare la priză. Dar eu, cu o repeziciune și mai uluitoare, am ieșit afară din cabinetul medicului. Și, ieșind, ca prin vis, mi-am auzit propriul meu glas, care cînta: „Mario, mi-am legat viața mea de a taaa!” Ca un ecou, dintr-o odaie vecină auzii răspunsul: „Gaudeamus igitur”. M-am îndreptat glonț spre ieșire. M-a oprit portarul.

— Nu e voie afară!

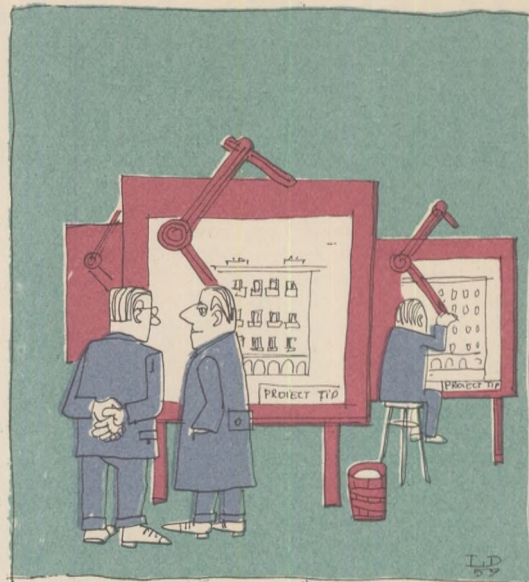
Casă-și aducă aminte de mine am strigat: — Cucuriguuu!

Se vede însă că asta era parola de intrare. Auzi ghinion: parola de ieșire n-o știam!

P.S. Am scăpat, totuși, repede, cu ajutorul întreprinderii mele, care mă căuta spre a-mi aduce la cunoștință că mi se impută contravaloarea unor kilowați consumați de un reșou, care a funcționat nu știu cîte dimineți în scop personal. Dar un reșou nu consumă mult. Tare aș vrea să-l văd pe cel cu mașina de ascuțit lame!

VICTOR PIȚIGOI

În legătură cu unele proiecte de construcții la un preț de cost foarte ridicat.

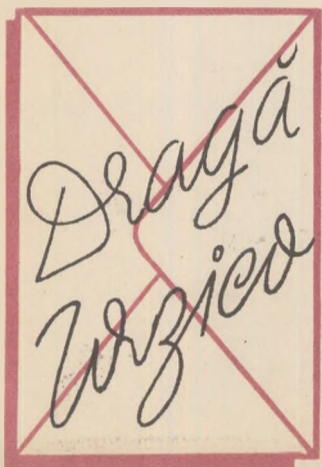
— Și de ce le numiți „proiecte-tip”?
— Toate sînt la fel de scumpe...

Desen de L. Darlan

DOCUMENTARE PENTRU COMPOZIȚIA „RECOLTĂ BOGATĂ”

Desen de Adrian Andronic

Să vedem dacă ești tare la matematică. Problema stă așa: dacă un scaun costă 84 lei, cît costă zece scaune? Și răspunsul stă așa: zece scaune nu costă nimic. Zece scaune se obțin pe datorie de la instituția noastră, ORAD-Plocești. Iar datoria nu se plătește. Se face uitată. La această interesantă concluzie matematică au ajuns cei de la întreprinderea „7 Noiembrie”-Mizil, cărora noi le-am livrat, la cerere, zece scaune. În scurt timp cei de la „7 Noiembrie” au primit scaunele, iar noi n-am primit banii. Am primit...salutări. Noi, să știi, Urzicuto dragă, avem toată bunăvoința și am încercat să facem un virament din salutări. Dar uite că banca

nu virează salutări. Virează numai bani. Iar cei de la întreprinderea „7 Noiembrie” nu virează bani. Virează salutări. Nu că ar fi tari la matematică, dar mi se pare că sînt cam tari de urechi. Vorba ceea, n-aude, n-a vede. Și, mai ales, n-a plătește. De aceea îți scriu ție, Urzicuto, pentru că, dacă ei nu vor să plătească, pină la urmă, asta le-o plătim noi!

În încheiere, dragă Urzico, îți virez salutări.

C. Negulescu
salariat O.R.A.D.
Str. Luminii, nr. 27, Plocești

URZICUTO DRAGĂ,
Clădirea dispensarului T.B.C.
din orașul nostru arată ca o sim-

fonie. Mai precis, arată ca o anumită simfonie de Schubert: neterminată. Dar, spre deosebire de simfonia neterminată de Schubert, clădirea dispensarului e neterminată de... Truștel de construcții al orașului, care se angajase să isprăvească reparațiile încă din trimestrul II 1958. În prezent, reparațiile respective pot fi împărțite în două categorii: cele care nu s-au făcut deloc și cele care mai bine nu se făceau deloc. Acestea din urmă au fost executate conform principiului: na-ți-o frîntă, că ți-am dres-o! Și au dres-o conform principiului: fie chiar și peste cap, numai repede să scap! Principiul a fost realizat numai în proporție de 50%; adică, l-au dat peste cap,

ÎN TEPII URZICII

Vinovat e... reclamantul

Correspondentul nostru Albu Ștefan, din Năsăud, ne-a scris că, pentru a depune o declarație pentru tichet de lemne, a trebuit să obțină, mai întâi, opt stampile. La sezișarea noastră, Sfatul popular al raionului Năsăud, ne răspunde: „... În concluzie: vina nu este a secției comerciale, ci a tov. Albu, care nu a solicitat să i se pună oțetele și aplicarea stampilelor pe locul indicat...” În continuare, se mai arată că părtași la vina tovarășului Albu, mai sînt: întreprinderea „Ineul” și cooperativa „Munca Colectivă”.

În felul acesta, lucrurile au fost bine puse la punct: vinovat e reclamantul, pentru că i-a făcut plăcere să aibă pe declarație opt stampile, cîte i s-au pus. Dacă îi făcea plăcere să aibă o sută de stampile, te pomenești că o sută i se puneau. Și era de o sută de ori mai vinovat. Și întreprinderea „Ineul”, și cooperativa „Munca Colectivă”, erau tot de o sută de ori mai vinovate. Numai secția comercială, care l-a pus pe reclamant pe drumuri după un plus de stampile, de care nu mai avea nevoie, este, firește, de osută de ori mai... nevinovată!

Așa se înțelege răspunsul primit. Dacă, întîmplător, cei de la secția comercială au vrut să spună altceva, înseamnă că au greșit. Iar dacă au greșit ei, cine e vinovat? Dacă au greșit ei, e clar: vinovați sîntem ... noi!

Jocul de-a angajamentul

Acest joc se joacă astfel:

Repriza I: „Urzica” deschide jocul la 2 aprilie 1958, sezișînd URCM-Ploești în legătură cu unele lipsuri la cooperativa „1 Septembrie” din Buzău. Președintele URCM-Ploești își ia angajamentul să înlocuiască pe președintele respectivei cooperative. Urmează pauză.

Repriza II: În noiembrie, „Urzica” constată că nu s-a făcut nimic. Președintele URCM-Ploești își ia din nou angajamentul să înlocuiască pe președintele respectiv. Urmează din nou pauză.

Repriza III: Ianuarie 1959. „Urzica” constată că nu s-a făcut decît pauză. UCECOM-București își ia angajamentul ca președintele de la Buzău să fie înlocuit. Și iarăși urmează pauză.

Repriza IV: Se constată ce s-a mai constatat și pînă acum. Ce urmează vom vedea.

Rezultatul: meci nul (adică, pînă în prezent, nici un rezultat). Așteptăm un rezultat mai bun: echipele sînt încă pe teren.

Ca-n codru!

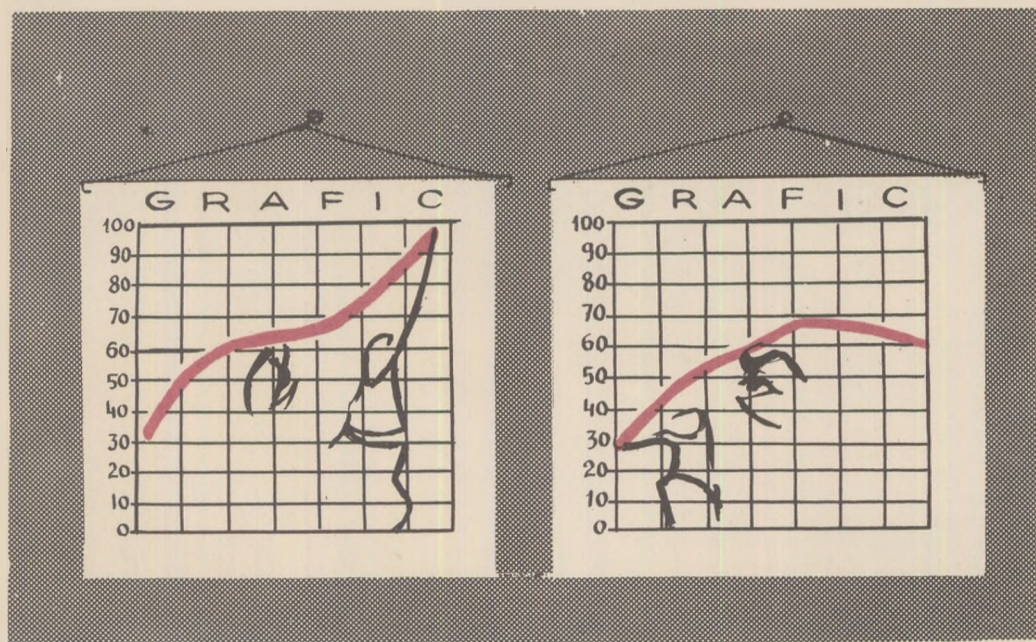
Nu se știe cum se face (dar n-ar strica dacă s-ar ști!) că, într-o zi, Popescu Gheorghe a fost numit contabil șef la întreprin-

derea de panificație Turnu Severin. Dar, dintr-o neînțelegere, dînsul a crezut că a fost numit contabil șef în... codru. Și a început omul să opereze, ca-n codru. Adică, a început să... defrișeze fondurile întreprinderii. Și-a făcut omul socoteala: „Termia tot ce am de defrișat aici și pe urmă am să mă... transfer la un alt codru”. Dar, pe neașteptate, a picat „Urzica” cu o sezișare, și atunci Popescu a fost transferat ceva mai devreme decît a judecat el. Și nu la un alt codru. A fost transferat direct la... tribunal. N-a fost chiar așa cum a judecat el, dar pînă la urmă, tot a ieșit... judecat!

Sucursala lui Susan

La centrul de radioficare din Cugir s-a deschis mai demult o... sucursală pentru reparat aparatele de radio ale cetățenilor. Sucursala funcționează particular, la șeful centrului, Susan Gh. Dacă s-ar face un concurs pentru cele mai frumoase realizări efectuate la locul de muncă, Susan ar ieși sigur cîștigător cu zero rezultate exacte. Dacă s-ar face un concurs pentru cele mai frumoase ciubucuri efectuate la locul de muncă, tot Susan ar ieși cîștigător, cu maximum de puncte. Dacă însă s-ar face un concurs pentru găsirea unui alt șef la centrul de radioficare, Susan ar pierde și concursul, și postul. În schimb, ar cîștiga mult locuitorii comunei.

INVIDIE

GRAFICUL CODAȘULUI: — Nu-l pot suferi! E-un îngîmfat!

Desen de I. Davidescu

ÎN OCCIDENT — LA DOCTOR

Desen de
Adrian Dragomirescu

DOCTORUL: — ... nu bei lapte, nu mîncînci carne, nu mîncînci ouă, nu mîncînci unt, nu mîncînci...

PACIENTUL: — Aoleu! Și de ce toate astea?

DOCTORUL: — Ca să poți să-mi achiziți consultația...

dar repede tot n-au scăpat. Dimpotrivă, e rost s-o ia cu reparațiile „da capo”. Vorba proverbului: unde nu e cap, vai de... reparații!

Un grup de locuitori ai orașului Bacău

URZICO DRAGĂ,

La noi, la Bacău, s-a născut un foarte interesant circuit închis. Remizierul Sigler H. de la „Alimentara”, are o nepoată, nepoata are un soț, pe nume Simcas A., soțul are postul de șef al secției comerciale a orașului, secția comercială are în subordine întreprinderea „Alimentara”, iar „Alimentara” are ca salariat pe Sigler H. Într-o zi, în cadrul

acestui circuit al nostru, s-a întîmplat un mare miracol: a dispărut o sumă de bani de la întreprinderea „Alimentara”, cea tutelată de soțul nepoatei unchiului pe care îl tutelează. În aceeași zi, s-a întîmplat un miracol și mai mare: a apărut exact aceeași sumă în buzunarul unchiului tutelat de instituția pe care o tutelează soțul nepoatei. Pe urmă, unchiul a fost obligat de autorități să restituie suma de peste 12 000 lei, delapidată. Pe urmă, unchiul a fost... iertat de datorie, printr-o decizie a sfatului popular regional. Pe urmă, unchiul a fost înlăturat din postul de la „Alimentara”.

Pe urmă, unchiul a fost angajat în postul de remizier la întreprinderea economică alimentară. Pe urmă soțul nepoatei a rămas șef, iar unchiul nepoatei a rămas subaltern, așa că circuitul s-a închis din nou. Pe urmă, nu se știe ce s-a mai întîmplat, pentru că, de obicei, rufe murdare se spală în familie. Ținînd seama de aceste rufe care trebuie spălate, cred că familia Sigler et Simcas are nevoie de o spălătorie chimică, de mare capacitate.

Juncu Constantin
Str. Ștefan cel Mare nr. 24
Bacău

PROBLEME OCCIDENTALE

Un copil american după ce a citit cu atenție patru comics-uri, se repede asupra părinților săi. Il ucide pe tatăl său cu zece lovituri de cuțit, iar mama sa izbutește să se salveze. Să se afle:

- 1) Care sînt titlurile celor patru comics-uri citite de copil.
- 2) Copilul va fi achitat sau condamnat?

RĂSPUNS:

1) Copilul nu a citit decît două comics-uri. Dacă ar fi citit patru nu ar fi fost nevoie de 10 lovituri de cuțit, iar mama nu s-ar fi putut salva.

2) Nu știm dacă făptașul va fi achitat sau condamnat, pentru că nu se spune dacă e alb sau negru.

II

Un cetățean american parcurge 40 de kilometri pe zi. În decurs de zece zile a parcurs 400 de kilometri, în următoarele zece zile a parcurs numai 5 kilometri, iar în ziua următoare 120 kilometri pe oră. Să se afle:

- 1) Cine este cetățeanul?
- 2) Cum se explică diferența de

distanță dintre primele 10 zile și ultimele zece?

3) Cum de a parcurs, în a 21-a zi, 120 kilometri pe oră?

RĂSPUNS:

1) Cetățeanul este un șomer și a parcurs în zece zile 400 de kilometri, alergînd după lucru.

2) În următoarele 10 zile a parcurs doar 5 kilometri fiindcă era leșinat de foame.

3) În ultima zi a parcurs 120 kilometri pe oră, fiindcă, luînd parte la o manifestație, a fost arestat și transportat cu mașina poliției care alerga cu viteza mai sus amintită.

III

Un negru dintr-o colonie engleză cîștigă obișnuit o liră pe săptămînă. Să se rezolve următoarea problemă, știindu-se că pentru întreținerea familiei sale, negrului îi trebuie cel puțin 10 lire pe săptămînă și că el fuge de la o plantație la alta spre a mai cîștiga o liră în plus.

RĂSPUNS:

Problema se poate rezolva nu prin fuga negrului, ci prin fuga englezilor.

FĂRĂ
TITLU

Monsieur X.Y. — proaspăt deputat, a fost deundăzi interpellat, cerîndu-i-se a explica, de poate, de ce se urcă prețurile toate.

Dar dumnealui X.Y. a răspuns: — Nu văd în asta nici un neajuns. Urcarea prețurilor dovedește cum că viața-n fond se ieștinește. (A stat o clipă asistența mută intrată-n cea mai groaznică derută).

Iar deputatul, savurînd efectul, își dezvoltă meticulos subiectul: Sînteți nemulțumiți c-avem șomeri, că astăzi prețurile nu-s ca ieri? Uitați că s-ar putea s-avem război. Aceasta-i explicația ce voi s-o dau acum, stimată asistență! Viața crește doar în aparență căci faptic prețul ei se ieștinește și vrem s-ajungă (incheie semeș) ca în curînd să n-aibă nici un preț.

VIORÊL BURLACU

Desen de Adrian Lucaci

În S.U.A. șomajul e în curs de „lichidare”...

ȘTIRI ȘI INFORMAȚII

Washington: Prin grija guvernului american a început în Statele Unite o campanie de electrificare. Pentru început au fost electrificate o sută de persoane.

Informațiuni culturale: Aseară a avut loc un atac banditesc la o librărie din centrul orașului Chicago. După șase ore de la atac, banda a fost prinsă. La unul din membrii bandei s-au găsit 10 000 dolari furați din librărie. Altul a furat din librărie 500 stilouri cu pastă. La al treilea s-au găsit trei volume din cărțile furate din librărie. Acesta a fost propus asistent universitar la Universitatea din Columbia, pentru a prăda... rectificăm: pentru a preda în cadrul Economiei Politice „principiile de bază ale ajutorului american și ale Pactului Nord-Atlantic”.

La Hollywood s-a terminat turnarea unei farse de mare haz, intitulată „Ajutorul american”. Rolul principal îl joacă trei curele de nylon și trei pachete de praf de ouă. De asemeni s-a terminat filmul documentar intitulat „Civilizația yankee în lume”. Rolul principal e deținut de 20 000 tone de bombe și de câteva escadrile de avioane de bombardament, care distrug în mod splendid orașe și zeci de mii de oameni. Impresionantă este scena în care un biet bombardier este lovit și se prăbușește, pierzîndu-se astfel 200 000 dolari. O altă scenă impresionantă este o vedere din Statele Unite unde se vede o stradă cu mulți pomi. Pentru a fi apărați de razele soarelui, sub fiecare pom se odihnește un negru atîrnat.